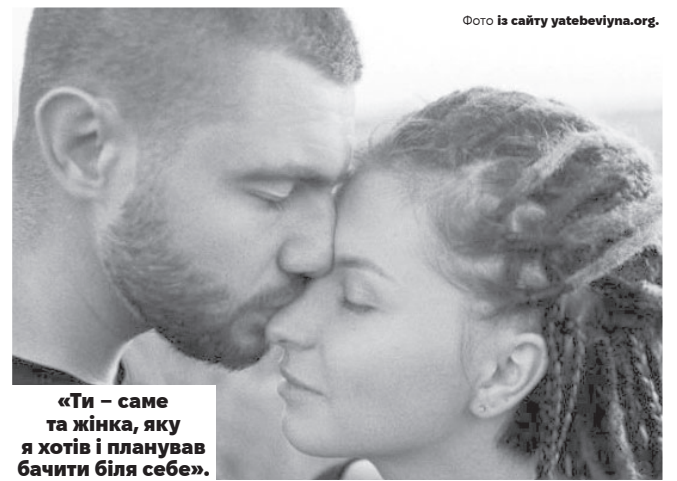

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Фото із сайту yatebeviyna.org.

«Ти – саме та жінка, яку я хотів і планував бачити біля себе».

«– Яким прикметником ви описали б ваші стосунки? – Занадто короткі»

● **ІСТОРІЯ НОМЕРА**
Кохання Костянтина і Олександри розстріляла війна

Олександра КОЛІСНИК,
Христина БІЛЯКОВСЬКА,
yatebeviyna.org

... – **Д**обрий вечір, познайомимось? – Так, добрий вечір. Мене звати Саша, і 40 днів тому у мене загинув чоловік.

– Але обручка у вас ще на пальці...

Дістаю ланцюжок на шії.

– Та й тут. Його. Ми в своїх клятвах не говорили «поки смерть не розлучить нас», тому фактично я тримаю обіцянку.

Світлина Олександри з костюмом чоловіка облетіла багато країн світу...

Фото із сайту yatebeviyna.org.

Фото із сайту prsport.net.

«Я знайшла не лише кохання, а й відшукала у цих стосунках саму себе».

«Через те, що я ще була одружена, не могла собі дозволити навіть виявити симпатію до Луїджі»

● **ЗІРКОВЕ ПОЧУТТЯ**

Історія кохання олімпійських призерів – 33-річної українки Харлан та 37-річного італійця Луїджі Самеле

Лія ЛІС

Ігри-2024 в Парижі принесли медалі легендарній українській шаблістці Ользі Харлан і її коханому – багаторазовому олім-

пійському призеру, італійському фехтувальнику Луїджі Самеле.

За словами Харлан, їм обом було дуже важко останнім часом, тому ці медалі вкрай важливі для

них. Закохані так хвилювалися один за одного, що не змогли перебувати на трибунах під час вирішальних боїв, бо казали, що «серце не витримає»

Як народилося їхнє кохання, читайте на с. 6 »

Історія до сліз – на с. 8 – 9 »

Чому Бог допустив війну в Україні?

● **СВЯТЕ І ГРІШНЕ**

Фото із сайту credo.pro.

«Боже, ну де Ти???».

«Доброго дня! Отче Ігорю! росія щодня атакує Україну ракетами і «шахедами» – гине багато людей, серед них – діти. Я вже втомилась молитись. Бо бачу, що молитви не допомагають. Як може Бог на це все дивитися, коли знищують українську націю? Можливо, Господа взагалі немає?!?»

Відповідь священнослужителя – на с. 7 »

МАТИ

● З ВИСОТИ ДУШІ

Ліна КОСТЕНКО, геніальна українська поетеса

Вона була красуня з Катеринівки. Було у неї п'ятеро вже вас. Купляла вам гостинчика за гривеник, топила піч і поралась гаразд.

Ходила в церкву, звісно, як годиться. Гладушки сушила на тину. Така була хороша молодиця і мала мрію гарну і чудну.

У ті часи, страшні, аж волохаті, коли в степах там хто не воював, – от їй хотілось, щоб у неї в хаті на стелі небо хтось намалював.

Вона не чула зроду про Растреллі. Вона ходила в степ на буряки. А от якби не сволок, а на стелі щоб тільки небо, небо і зірки.

Уранці глянеш – хочеться літати. Вночі заснеш у мужа на плечі. Де б маляра такого наптити? Навколо ж орачі та сіячі.

Уваживши ту мрію дивовижну, приходив небо малювать шуряк. Вона сказала: – Перестань, бо вижену. У тебе, – каже, – небо, як сіряк.

Якийсь художник у роки голодні вробити небо взявся за харчі. Були у нього пензлі боговгодні, став на ослін, одсунув рогаці.

У нього й хмари вигинались зміями, уже почав і сонце пломінке. Вона сказала: – Ні, ви не зумієте. Злізайте, – каже. – Небо не таке.

Вона тим небом у тій хаті марила! Вона така була ще молода! Та якось так – то не знайшлося маляра. Все якось так – то горе, то біда.

І вицвітали писані тарелі, і плакав батько, і пливли роки, – коли над нею не було вже стелі, а тільки небо, небо і зірки.

P.S. А ви до мами сьогодні телефонували?

ФОТО ІЗ САЙТУ OLD.HONCHAR.ORG.UA.

«...от їй хотілось, щоб у неї в хаті на стелі небо хтось намалював».

«Цукерково-букетний період не закінчився у нас і після кришталевого весілля»

Фото з архіву родини ШЕПШЕЛЕЇВ.

● НІХТО, КРІМ ТЕБЕ

– Наші шляхи сходилися і розходилися, але я зараз можу сказати, що любила тільки Валерія, – каже Світлана Шепшелей про свого коханого, – бо він – найкращий чоловік. А на продовження цього – вже слова теці: – І зять – хороший, і просто – «людина на всі сто»

Катерина ЗУБЧУК

«НАШІ ШЛЯХИ СХОДИЛИСЯ І РОЗХОДИЛИСЯ, АЛЕ Я ЗАРАЗ МОЖУ СКАЗАТИ, ЩО ЛЮБИЛА ТІЛЬКИ ВАЛЕРІЯ»

Вони росли в різних селах Камінь-Каширського району: Світлана – у Нових Червищах, Валерій – у Личинах.

– Але ж моя мама з Нових Червищ, – розповідає чоловік. – Тут і досі живе її сестра. Ще школярем я приїжджав до тітки, – любив у ліс по ягоди ходити. Тоді й побачив уперше свою майбутню дружину.

Світлана з усмішкою згадує, яким то було їхнє дитяче знайомство:

– Пам'ятаю, як ми біля школи, що через дорогу від нашої хати, бігали. Валера все норотив шпурнути у мене яблуками. Мабуть, так, по-дитячому, увагу до себе привертав.

А коли були у дев'ятому класі (вони ровесники), то навіть трохи зустрічалися. І вже Валерій приїжджав не лише до тітки, а й до Світлани. А потім дівчина вступила до Волинського національного університету. Валерій у Камінь-Каширському ВПУ вчився на кухаря-кулінара.

– Як практику мав в Одесі, – розповідає жінка, – то листи писав мені. Наші шляхи сходилися і розходилися. Життя, по суті, було на відстані. Приїде Валера раз на пів року до нас у село – ото і все. Зрозуміло, що в цей період у нього були дівчата, у мене – хлопці. Хоч зараз можу сказати, що тільки його любила.

Як розповідала Світлана, пів року вона вчилася за кордоном – у Німеччині (на 4-му курсі стипендію виграла). Залицялися їй українці, і білоруси – такі ж стипендіати, як вона. Але, як то кажуть, від долі не втечеш.

Подружжя пригадує травень 2007-го. У Світланиної подруги було весілля, на яке запросили як родича і Валерія. І вже після цього частішими стали у них телефонні дзвінки, зустрічі. А через рік, теж навесні, Валерій прийшов зі сватами. Світлана розповідає про пам'ятний для обох день освідчення:

Букет ромашок – для коханої дружини...

– На Великдень ми їздили з друзями до лісу. Шашлики смажили, спілкувалися. Одне слово, веселилися. І тоді це сталося. Валерій нарвав квітів – анемони якраз цвіли – й подарував мені букета, що пахнув весною. Тоді й запропонував руку і серце. Романтично все було.

А 13 вересня 2008-го вони одружилися. Зареєстрували шлюб у Нових Червищах, а таїнство вінчання проходило у Личинах – рідному селі нареченого, де й весілля справляли. Отець Андрій благословив їх на подружнє життя. Торік Шепшелей відзначили гарний

ювілей – кришталеве весілля. Але, як сказала Світлана, цукерково-букетний період у їхніх з Валерієм стосунках не закінчився і досі. Чоловік із клумби біля хати, де цвіте з весни до осені, будь-якого вечора може принести букета.

– А то нарве у полі ромашок, – говорить жінка, – знаючи, що я їх люблю. Або таке. Їхали якось навесні з поля коником. Валера зіскочив з воза і нарвав нарцисів. Хтось зі сміттям викинув стебла з цибулинами у канаву – вони прижилися і зацвіли. Я навіть не помітила квітів, а чоловік не пропустив нагоди, аби порадувати мене.

Весільне фото, зроблене на природі, яку подружжя Шепшелей дуже любить.

«ЧОТИРИ РОКИ МИ НЕ МАЛИ ДІТЕЙ, А ПОТІМ ТРЬОХ, ОДНЕ ЗА ОДНИМ, БОГ ДАВ»

До речі, ми їхали в Нові Червища, щоб зустрітися з подружжям Шепшелеїв, знаючи, що Валерій якось у День села став переможцем у номінації «Супертатусь». А коли про це зайшла мова, то і дружина, і теща сказали, що Валерій – ще й суперчоловік, суперзять. І взагалі – «людина на всі сто».

– Це той чоловік, – каже Світлана, – який і риби наловить, і грибів з лісу принесе, і те, що треба, змайструє. Друзів багато має – в компанії з ним ніхто не занудьгує.

А ще Світлана розповіла:

– Чотири роки після весілля ми не мали дітей. Але не мислили свою сім'ю без сина чи доньки. Тож і до лікарів зверталися, і до народних цілителів. Якось хтось сказав: «Якщо мають бути діти, то будуть». Ми не втрачали надію. І сталося так, що трьох, одне за одним, Бог дав, подарувавши нам батьківство.

Фото з архіву родини ШЕПШЕЛЕЇВ.

Довго не було в них дітей, а потім трьох, з невеликою різницею у віці, народилися – Бог таки подарував їм батьківство.

«Не мислили свою сім'ю без сина чи доньки. Тож і до лікарів зверталися, і до народних цілителів. Якось хтось сказав: «Якщо мають бути діти, то будуть»».

Валера не випадково мав статус супертатуса. Він – із тих чоловіків, які присутні щоразу на пологах, які вночі встають нарівні із дружиною.

Виявляється, Світлана – вчителька німецької і англійської мови – не засиджувалася у відпустці по догляду за дітьми. Вона виходила на роботу, як малюкам виповнювалося пів року чи трошки більше.

– Я не просто поставила чоловіка перед фактом, що буду працювати, а ти, мовляв, з дітьми сидитимеш удома. Ми обговорювали це питання з Валерієм, і він узяв на себе непрості обов'язки. Таких татусів точно в селі нема.

– Мої діти – моя радість, – каже Валерій. – Максим нині вже шестикласник, Дмитрик піде в четвертий клас, Злата – у другий. Одне слово – повиростали. У минулому ті роки, коли

всі трьох, дошкільнята, були на мені. Особливо це не просто, як заслабнуть. Доводиться бути і нянею, і патронажною медсестрою.

– Ще як не було у нас дітей, – каже Світлана, – то я бачила й оцінила, як мій чоловік ставиться до малечі. Тим більш прикро було, що Бог довго нам не послав синочка чи донечку.

«ЯКЩО В СІМ'І НЕМА ДОВІРИ, ВЗАЄМОРОЗУМІННЯ, ТО І ЛЮБОВ МОЖЕ ПОЛЕТІТИ КУДИСЬ ДАЛЕКО»

Влітку, коли дружина і теща вдома, Валерій може підзаробити, бо хочеться йому як мужчині бути добувачем для сім'ї. А підзаробляє і столярню справою (це вже при районній філії Центру зайнятості освоїв цю професію), і ремонти робить. А як же фах кухаря-кулінара? Коли про це зайшла мова, дружина сказала:

– І це знадобилося. Якщо свято якесь надходить і треба більше наварити і напекти, то вже бабуся – з дітьми, а ми з Валерієм на кухні хазяйнуємо.

Від дружини довелося почу-

ти багато компліментів на адресу супертатуса і суперчоловіка. Не скупився на добрі слова і Валерій:

– Світлана – найкраща дружина...

А ось що необхідно для того, аби сім'я була міцною і цукерково-букетний період не закінчувався? З цього приводу подружжя має одну думку:

– Довіра і взаєморозуміння.

Ми навіть не говоримо про любов, бо це те, що є, – без неї яка сім'я? Але якщо не буде довіри, взаєморозуміння, то і любов може полетіти десь далеко.

Чи ж буває, що посваряться? Якщо так, то через що виникають суперечки? На це запитання чоловік відповів:

– Ніби й причин особливих нема – якесь слово здається «не таким», і тоді можемо, як мовиться, з «бухти-барахти» завестися. Але в нас не буває, щоб тиждень, а то й місяць не розмовляти. Одна година – максимум, і миримося.

А ось хто робить перший крок до примирення, то Валерій, не задумуючись, сказав: «Світлана».

І жінка не перечила. Значить так і є...

«Такі милі ці обійми у прифронтових містах»

● ЛЮБОВ СИЛЬНІША ЗА ВІЙНУ!

Телеведуча Соломія Вітвіцька, яка зав'язала роман із військовим, поділилась, як добиралася до коханого на лінію бойового зіткнення

Лія ЛІС

Популярна ведуча зняла відео своєї подорожі від Києва до Краматорська та виклала його на сторінці у соціальній мережі. За словами Соломії, місто Краматорськ перетворилося на місто любові, бо туди приїжджають ті, хто хоче побачитись зі своїми близькими.

«Дорога до лінії зіткнення та довгоочікувані обійми, – написала Соломія. – Війна забрала у нас багато, але ми все одно є одне в одного. Почався мій шлях на схід із полювання на квиток до Запоріжжя. Чомусь саме до прифронтових міст розбирають квиточки дуже швидко. Звідти ще 2,5–3 години на авто, яке, на щастя, змогла забрати після чергового ремонту. Відвезла хлопця на передову. Розбита дорога, особливо на дніпропетровському шматку, багато КПП, але ніщо не змогло мене зупинити. Такий цінний час, проведений разом».

На відео Соломія зняла момент зустрічі з коханим. Нагадаємо, її хлопець Олексій Ситайло – військовослужбовець, який раніше був головою одного з районних судів на Сумщині.

У коментарях дописувачі побажали повернення всім захисникам України. «Скільки горя та страждань принесла війна. Але кохання навіть в таких умовах живе», – зазначили.

«Хай усі захисники та захисниці якнайшвидше повертаються додому з перемогою, – додала Соломія. – Але такі милі ці обійми у прифронтових містах, коли зустрічають чи проводжають військові своїх коханих... Краматорськ – це взагалі місто кохання. Дай Боже всім зустрітись і бути разом!»

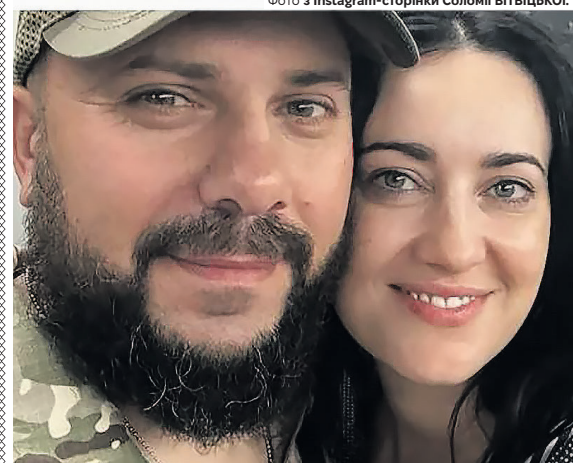

Фото з Instagram-сторінки Соломії ВІТВІЦЬКОЇ.

«Такий цінний час, проведений разом»: Соломія Вітвіцька разом зі своїм коханим Олексієм Ситайлом.

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний індекс місячника **«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 60779** (для читачів Волинської області - 86771)

Засновник: ТЗОВ «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 18 січня 2024 року
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»
Юридична адреса видавця: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13
Поштова адреса редакції і для відвідування: 43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2.
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.
ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг – 16 сторінок формату В-4
Реєстраційний номер R30-02487 № 142
Відруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua.
Загальний тираж: 5065.
Замовлення №1587

«У всьому світі немає для мене такого серця, як твоє. У всьому світі немає такої любові до тебе, як моя» (Майя АНЖЕЛУ, письменниця).

Марлен Дітріх і Еріх Марія Ремарк. Вона була його «солодким серцем», «блакитною мрією...».

Роман «Триумфальна арка» допоміг Дітріх зрозуміти, як Ремарк насправді сприймав їхні стосунки.

«Повинен тобі в чомусь зізнатися: я – імпотент»

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

Історія двох видатних представників німецької культури – культової акторки Марлен Дітріх і автора найвідомішого антивоєнного роману «На Західному фронті без змін» Еріха Марії Ремарка – почалася як чорно-біле кіно, у венеційському ресторанчику «Лідо» у вересні 1937-го

Марина ЛУГОВА

ЦЕ БУЛО КОХАННЯ З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ

Дітріх обідала з Йозефом фон Штернбергом, режисером, який зняв її в «Блакитному янголі» – фільмі, котрий зробив її всесвітньо відомою. Ремарк був знайомий із Йозефом і підійшов до їхнього столика, привітався з ним і, після чемного поклону, представився не знайомці. Режисер запропонував письменникові пообідати з ним, на що Ремарк, який спершу не дочекався дозволу Марлен, погодився.

У книжці «Моя мати Марлен Дітріх» Марія Ріва писала, як акторка любила згадувати про першу зустріч із письменником. Марлен розповідала, як вона «охопила своїми блідими пальцями його бронзові руки», як її зачарували манери Ремарка, якого вона відразу ж сприйняла як втілення елегантної мужності. «Я ледь не впала зі стільця», – зізналася Дітріх. «Ти маєш дуже молодий вигляд, щоб написати один із найбільших романів нашого часу», – сказала вона йому. «Можливо, я просто написав його, щоб почути, як ваш чарівний голос вимовляє ці слова», – елегантно відповів він.

Відчувши, що його присутність стала зайвою, фон Штернберг тихо перепросив, і дві німецькі знаменитості залишилися наодинці.

Марлен запросила Еріха до себе в номер, і хоч вони були знайомі всього кілька годин, біля дверей Ремарк пильно подивився на акторку і сказав: «Повинен тобі в чомусь зізнатися: я – імпотент», – з тривогою пробурмотів він.

Зізнання у чоловічій неспроможності далось Ремаркові важко. Це стало нестерпним катуванням для амбітного чоловіка. Біля її ніг він очікував вирок. Її реакція спантеличила б кожного: «О, це чудово!». Але Ремарк не підозрював, що він був подарунком для Марлен, яка, попри безліч шанувальників, не любила плотські втіхи. Ще у 19 років Дітріх була згвалтована її учителем гри на скрипці. Ця подія залишила важкий слід на ставленні акторки до «прози спальні».

За три чарівні місяці проведені разом, від чоловічого безсилля Ремарка нічого не залишилося. Марлен зцілила його тіло. Також – і душу письменника, схильного до депресії. Вона замінила собою його улюблений кальвадос, в якому він топив свою вічну печаль. У кінці 1937 року Дітріх поїхала в Америку. Ремарк вирушив у Порто-Ронко (Швейцарія), і жив тільки листами до коханої.

«Взагалі-то ми ніколи не були по-справжньому щасливі. Часто ми бували майже щасливі, але так, як зараз, ніколи. Погодись, це так. Іноді це було з нами, іноді це було з іншими, іноді одне з іншим змішувалося – але самого щастя в його повноті не було. Такого, щоб не уявити собі ще більшого, все було немов пригашеним, як і зараз. Ти

“

Він кілька разів пропонував їй вийти за нього, але Дітріх ніколи не погоджувалася.

МАРЛЕН ЗЦІЛИЛА ЙОГО ТІЛО Й ДУШУ

Про одкровення Ремарка Дітріх пізніше розповіла біографу: «Я була така щаслива! Ми просто читали і спали, були ніжні – все так чудово легко... Боже, як я любила цю людину!». Після знайомства вони провели кілька місяців разом. Як не дивно, Марлен найкраще розуміла Ремарка. Вони були неймовірно схожими.

Обидва досягли успіху 1930 року – з нею вийшов фільм «Блакитний ангел», він опублікував роман «На Західному фронті без змін». Обидва публічно відвернулися від нацистів. Вона вирушила в США, щоб уникнути спроб Гітлера «завербувати» її як пропагандистку Третього Рейху. Його ж книги спалив Геббельс і вигнав автора з країни.

вдумайся – тільки разом ми його знаходимо», – писав Еріх Марія Ремарк з Порто-Ронко Марлен Дітріх у Нью-Йорк.

Цікаво, що пара, чії стосунки тривали до 1940 року, довгий час не бачилася. Вони часто розмовляли телефоном і надсилали телеграми один одному, але саме листи стали способом вираження їх почуттів. Вона була його «солодким серцем», «блакитною мрією», його «маленькою, милою мавпочкою», його «пумою», «солодкою веселкою перед наближеним штормом життя», «полум'ям над снігом» ...

Згодом Ремарк переїхав у Лос-Анджелес, де жила і працювала Марлен. Він – письменник, вояка, гульвіса і денді, вона – кінодіва, навколо якої вився натовп закоханих шанувальників. Дітріх насолоджувалася компанією Ремарка, інте-

лектуальним стимулом, який він їй давав. Його політичні ідеї вона часто сприймала як свої власні. Їй подобалася його незмінна здатність впізнавати на смак вишукані вина.

Ремарк же був одурманений своїми почуттями до акторки. Він кілька разів пропонував їй вийти за нього, але Дітріх ніколи не погоджувалася. Зради, холод – він терпів усе і жив заради того, щоб провести з нею хоч трохи часу. Він готовий був пробачити Марлен усе. Схоже, що письменник тільки «живився» від своїх страждань.

Гостре відчуття уразливості Ремарка і розуміння його незахищеності відчуваються в його листах. Марія Ріва розповідала, що навіть у дитинстві її вразила чуттєвість письменника. «Що мене найбільше зачепило в складній особистості Еріха Марії Ремарка, так це його сильна вразливість. Навряд чи очікуєш, що людина, яка написала найбільшу книгу про особистий досвід війни, мала таку дитячу невинність».

СВОЇ СТРАЖДАННЯ РЕМАРК ВИКОРИСТОВУВАВ ДЛЯ НАПИСАННЯ «ТРИУМФАЛЬНОЇ АРКИ»

Поступово їхні стосунки перетворювалися в драму, де головними героями були брехня і самообман. Ремарку хотілося більшого. Він був охоплений ревностями щодо її численних коханців. Дітріх, своєю чергою, виявила, що сила його впливу – занадто велика, щоб з нею миритися. Емоційне напруження між ними зросло до непереборних рівнів і, в підсумку, призвело до їхнього розриву через три роки відносин.

Як і будь-яке велике кохання, воно руйнувало життя закоханих безмежними вимогами. Драма й екстаз, муки, лють і туга, щоденна рутинна самоприниження, злість і поглинання себе – свої страждання Ремарк використовував для написання «Триумфальної арки». Головна героїня Жоан Маду – абсолютний, але зовсім не втішний прототип Дітріх: «Красуня, збудлива і пропадає, з високо піднятими бровами й обличчям, таємниця якого полягала в його відкритості. Воно нічого не приховувало і, тим самим, нічого не видавало. Воно не обіцяло нічого і, тим самим, – все». «Триумфальна арка» допомогла Дітріх зрозуміти, як Ремарк насправді сприймав їхні стосунки.

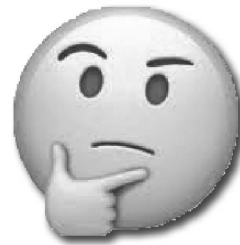
Попри те, що їхній роман закінчився 1940 року, історія кохання цих двох знаменитостей завершилася тільки через 30 років, коли 25 вересня 1970 року Ремарк пішов із життя. Після його смерті вдова письменника – акторка Полетт Годдар – знищила всі листи, написані Дітріх Ремаркові. Один із небагатьох, який зберігся, був відправлений за тиждень до його смерті. В ньому Марлен востаннє зізналася у своїх почуттях: «Улюблений Альфред (так акторка іноді називала письменника. – Ред.), посилаю тобі все моє серце».

Джерело: vogue.ua.

«А я... не просто українка, україночка...». Симпатична ж помічниця у польського прем'єр-міністра.

«Янголятко Туска»: скандал довкола українки та прем'єра Польщі

ПРО ЦЕ ГОВОРЯТЬ

Помічниця Дональда Туска Крістіна Вороновська (обов'язково – на фото), яка має українське походження, вже декілька днів перебуває у центрі уваги польської преси та соцмереж

а Gazeta Polska пише про «косметологиню з російськими зв'язками».

Чи має достатню кваліфікацію для роботи у парламенті людина, яка спеціалізується на бровах? Такі питання до польського прем'єра став-

кий час жила в Україні, працювала у банківській сфері. З 2018 року переїхала до Польщі.

Судячи з цитат з її інстаграму, Вороновська писала, що є україночку – #ukrainiangirl, а також називала себе

Якби вона поїхала б із салону краси збирати полуницю, ніхто на це ніякої уваги не звернув би.

лять в соцмережах. Адже, згідно з інформацією про помічницю Крістіну Вороновську на сайті Сейму, до роботи у польському парламенті вона працювала у салоні краси «Dream of beauty» у Варшаві.

Вороновська є помічницею депутата Дональда Туска. Саме депутата, а не прем'єра. Адже до того, як він став прем'єром, Туска обрали до Сейму.

Крістіні Вороновській – 34. Вона народилася у Польщі у 1989 році, коли її батько служив у радянській армії. Пізніше її родина переїхала до України. Тут вона закінчила університет, але невідомо, який саме. Дея-

полькою. Зараз акаунт Вороновської, що мав 70 тисяч підписників, заблокований. Багато повідомлень польських коментаторів, присвячених Вороновській, супроводжувалися її відвертими фото з інстаграму. Також у соцмережах поширюють фото з її соцмереж із запитанням, звідки у косметологині сумка Louis Vuitton за 10 тис. злотих (100 тис. грн)?

ЩО КАЖУТЬ У ТУСКА

Правоохоронці запевняють, що після того, як Дональд Туск став прем'єром у грудні минулого року, людей із його оточення перевірили. Зокрема, і Крістіну Вороновську.

Ця перевірка – дуже ретельна, як розповів Яцек Добжинський, речник Міністерства внутрішніх справ.

Зі спростуванням інформації щодо Вороновської був змушений виступати і керівник канцелярії прем'єр-міністра Польщі Ян Грабець. Він також запевнив, що жінку перед прийняттям на роботу до Сейму перевірили спецслужби. Політик каже, що Вороновська не має доступу до жодних конфіденційних даних. Зараз у Сеймі вона організовує роботу парламентарів.

«Крістіна працює з нами у «Громадянській платформі» з 2022 року. Її взяли на посаду секретаря, коли ми шукали нових людей для розширення офісу перед виборчими кампаніями», – розповів Грабець.

За його словами, вона закінчила економічний факультет в Україні та працювала там у банківській сфері. У Польщі не змогла знайти роботу за фахом, тому влаштувалася у салон краси. У 2022 році, відгукнувшись на оголошення, вона прийшла працювати до «Громадянської платформи».

Він додає, що Вороновська швидко звикла до партійної роботи. Згодом почала керувати одним із секретаріатів і успішно організувала зустрічі для депутатів. За словами керівника канцелярії прем'єра, Крістіна дуже гарно працювала і на початку цього року, коли створювали парламентський офіс Туска, її рекомендували для роботи у Сеймі.

Ян Грабець розповідає, що особисто рекомендував Вороновську. Вона працює помічницею депутата за контрактом.

Попри те, скандал триває, і, кажуть, вже завдав іміджевого удару по Дональдові Туску. Подобиці життя українки продовжують смакувати таблоїди. «Річ Посполита» пише, що деякі представники секретних служб навіть закликають звільнити Крістіну Вороновську.

Але, видно, тут справа не в її організаторських здібностях, бо до них ніхто претензій не висловлює. І навіть не в різкій зміні сфери діяльності, адже будь-хто міг відгукнутись на оголошення. Річ у тім, що вона – українка, яка витримала конкуренцію з місцевими у боротьбі за хороше місце роботи. Якби вона поїхала б із салону краси збирати полуницю, ніхто на це ніякої уваги не звернув би.

Джерело: bbc.com/ukrainian.

Ліна ВОГОНЬ

ІЗ САЛОНУ КРАСИ – В ПАРЛАМЕНТ

На українку звернули увагу опоненти польського прем'єра, зокрема представники партії «Право і справедливність», а також їхні прихильники. У соцмережах почали з'являтися дописи, що ставили під сумнів кваліфікацію Крістіни Вороновської, оскільки до Сейму вона працювала в салоні краси. Також їй закидають зв'язки з росією через батька, який служив у радянській армії, і через далеких родичів у рф.

Історію про таємничу асистентку Туска, а також її фото винесли на перші шпальти кілька польських таблоїдів, зазначає BBC Україна. Видання Fakt запитує, ким є «янголятко Туска»,

Хитрий чоловік намагався виїхати за кордон одразу... з двома дружинами

ОЦЕ ТАК-ТАК!

Псевдоподружжя виявило неабияку акторську майстерність, до останнього тримаючись за руки та вдаючи закоханих

Марта САЛО

У Львівській області на кордоні з Польщею прикордонники завадили хитрому плану 42-річного мешканця Черкаської області – виїхати за межі держави за допомогою фіктивного шлюбу з жінкою з

інвалідністю. Як повідомили у пресслужбі ДПСУ, на пункт пропуску «Львів» черкасець прибув разом із жінкою, з якою наприкінці червня фіктивно одружився. Тим часом його справжня дружина, з якою чоловік нещодавно оформив розлучення, нама-

Коли аферу виявили, справжня дружина теж не захотіла виїжджати за кордон.

галася виїхати через пункт пропуску «Шегині».

Як зазначили прикордонники, псевдоподружжя виявило неабияку акторську майстерність, до останнього тримаючись за руки та вдаючи закоханих. Однак, коли плани чоловіка викрили, його справжня дружина повернулася з пункту пропуску «Шегині» та приїхала до нього.

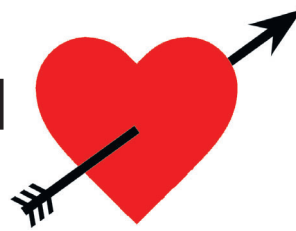
Очевидно, про фінал цієї історії ми дізнаємося після суду.

Також на пункті пропуску «Шегині» не пропустили 28-річного чоловіка, який одружений на 18-річній дівчині. Вона має другу групу інвалідності. Прикордонники стверджують, що після перетину кордону дівчина мала повернутися в Україну.

«Чоловік вже наполовину закоханий у будь-яку жінку, яка його слухає» (Брендон ФРЕНСІС, британський актор, продюсер і сценарист).

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» volyn.com.ua

«Через те, що я ще була одружена, не могла собі дозволити навіть виявити симпатію до Луїджі»

● ЗІРКОВЕ ПОЧУТТЯ

Закінчення.
Початок – на с. 1

Лія ЛІС

...**В**иявляється, що італієць вперше помітив українку давно: коли йому було 18 років, а їй – 15. Це сталося на змаганнях у Франції. Пізніше Самеле згадував, що побачив дуже вродливу дівчину і навіть непомітно її сфотографував.

Але стосунки між спортсменами почалися вже набагато пізніше. Ольга по-іншому подивилася на Луїджі десь у 2017-му році, коли ще перебувала в офіційному шлюбі з українським фехтувальником Дмитром Бойком, але вже розуміла, що через постійну розлуку стосунки з чоловіком себе вичерпали й залишалося лише поставити офіційну крапку.

«Я завжди знала, що є такий Луїджі Самеле – італієць, хороший спортсмен, фехтувальник і симпатичний хлопець. У 2017 році я довго не бачила свого чоловіка. І їздила на турніри з подругою, але не фехтувати, а просто подивитися, розважитися. У мене якраз був вільний час. І на якихось змаганнях ми з Джи поговорили», – розповідала Харлан в одному з інтерв'ю.

«І я наступного ранку встала з таким почуттям: цікаво, це було якось цікаво... Зрозуміло, що симпатія якась була. Я зрозуміла, що він – дуже хороша і відверта людина, і не схожий на всіх італійців. Із самого початку бачила в ньому якусь «родзинку», він був нетиповий італієць, і це мені імпонувало, дуже сильно, – зізналася Харлан. – Але через те, що я ще була одружена, я не могла собі дозволити навіть виявити симпатію до Луїджі».

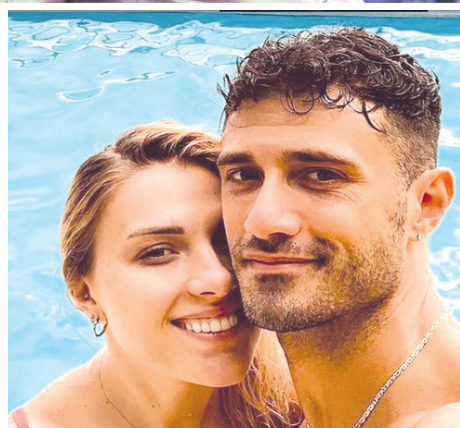
На той момент Ольга була заміжня за Дмитром Бойком, з яким зіграли весілля у 2014 році, а до цього ще чотири з половиною роки – зустрічалася. Однак через

«Я бачу нашу старість: старенький італієць та маленька українка», – жартує Оля, хоча через пандемію коронавірусу вони не бачилися три місяці, що мало не поставило під загрозу їхні стосунки.

Луїджі Самеле: «Я подивився на тебе і зрозумів, що просто не хочу йти звідси».

два роки після одруження Дмитро, щоб реалізувати себе, полетів працювати тренером до США і, як зазначає Харлан, їхні дороги просто розійшлися. Ніхто не хотів боротися за стосунки.

Зараз Харлан щаслива у стосунках із Луїджі, на двох із яким у них – дев'ять олімпійських медалей. Причому для Самеле найуспішнішими стали Ігри-2020 у Токіо – перші спільні з Ольгою. У Япо-

«**Ольга Харлан з усмішкою зізнається, що не вірить у кохання з першого погляду. Але зараз вона знайшла людину, з якою готова створити сім'ю і бачить спільну старість.**

«Коли вже пішла розмова про те, що ми розлучаємося з моїм колишнім чоловіком, тоді вже Луїджі активізувався», – наголошувала Ольга, яка офіційно оголосила про розрив із Бойком восени 2018-го.

нії під наглядом коханої він здобув дві срібні нагороди. І дуже підтримував українку, у якої остання Олімпіада не вдалася.

Дуже привітно прийняла Ольгу й

велика італійська родина Самеле. Щоправда, був момент, коли через пандемію коронавірусу спортсмени не бачилися три місяці, що ледь не поставило під загрозу їхні стосунки. Проте після зустрічі вони вирішили більше ніколи не розлучатися на такий довгий термін.

Ольга Харлан з усмішкою зізнається, що не вірить у кохання з першого погляду. Але зараз вона знайшла людину, з якою готова створити сім'ю і бачить спільну старість. «Я знайшла не лише кохання, а й відшукала у цих стосунках саму себе». «Я якось у Луїджі запитала, коли він зрозумів, що любить мене? Він відповів: «Ми з тобою сиділи на дивані та дивилися серіал. Я подивився на тебе і зрозумів, що просто не хочу йти звідси». Це – дуже зворушливо, коли ти говориш про стосунки та усміхаєшся. І хочеш плакати від щастя», – ще до повномасштабної війни зізнавалася спортсменка у «Танцях із зірками».

Після вторгнення РФ в Україну 24 лютого 2022 року Луїджі допоміг Ользі вивезти з-під бомбардувань її сестру та племінника і на певний час дав прихисток у своєму будинку. При цьому щиро українською заявляв на камери: «путін – х###о!».

А на чемпіонаті світу-2023 у Мілані італієць самовіддано і водночас зворушливо захищав свою кохану, коли її дискваліфікували через відмову потиснути руку росіянці Анні Смірновій. Луїджі зазначив, що йому «соромно бути частиною системи, де зарозумілість перемагає чесність», і додав, що дуже пишається Ольгою.

Ще б пак: у Парижі його кохана стала справжньою триумфаторкою, здобувши спочатку індивідуальну «бронзу» у фехтуванні на шаблях, а потім і «золото» у командній першості, де зіграла «першу скрипку».

Тобто, Ольга Харлан виборола вже 6 медалей на Олімпіадах – найбільше серед усіх українців в історії: два «золота» (2008, 2024), «срібло» (2016) і три «бронзи» (2012, 2016, 2024)!

До речі, у Парижі здобув бронзову нагороду у «чоловічій шаблі» і коханий Ольги – Луїджі Самеле.

«Я не можу вимовити жодного слова, і водночас мені є що сказати. Я так пишаюся тобою. Ти зробив це, мій герою», – написала Ольга Харлан у своєму інстаграмі після перемоги Самеле у поєдинку за 3-є місце.

А ось після «бронзового» триумфу Ольги, її коханий Луїджі зазначив у мережі Instagram: «Ти – абсолютно божевільна!».

Фото з фейсбук-сторінки Андрія САДОВОГО.

● ФОТОФАКТ

Мер Львова оприлюднив на своїй сторінці у Facebook фото, на якому він разом зі своєю дружиною Катериною Кіт-Садовою стоять, обнявшись, на фоні дерев'яного храму в українському стилі

Лія ЛІС

«**Щ**е – козацька церква в Каневі. Ми з Катериною Кіт

«Немає часу пояснювати»: Садовий повідомив, що знову одружився

знову одружилися. Попереду кілька днів найкоротшої й найочікуванішої відпустки», – коротко поділився очільник найбільшої на заході України громади.

На фото чоловік та дружина посміхаються, в руках у Катерини – букет білих троянд.

Як відомо, Андрій Садовий одружився 2001 року з мистецтвознавицею Катериною Кіт-Садовою (уродженою Кіт).

Подружжя виховує п'ятьох синів – Івана-Павла, Тадея-Луку, Михайла, Йосипа і Антонія.

Якщо одружились, тоді говоримо: «Гірко!»

Чому Бог допустив війну в Україні?

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

«Доброго дня! Отче Ігорю! росія щодня атакує Україну ракетами і «шахедами» – гине багато людей, серед них – діти. Я вже втомилась молитись. Бо бачу, що молитви не допомагають. Як може Бог на це все дивитися, коли знищують українську націю? Можливо, Господа взагалі немає?!? Чи він не любить українців? Як повірити, що Бог є? І що він – добрий? Чекаю відповіді», – з повагою до Вас Валентина Півень (Волинська область)

Протоієрей Ігор Андрес ВЕРЕТКА
КАЗМІРЧУК, настоятель храму Волинської ікони Божої Матері с. Богушівка Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Святого Апостола Андрія Первозванного с. Верхівка Луцького району Успенського деканату

Війна в Україні, що розпочалася у 2014 році й триває донині, стала великим випробуванням для народу і держави. Виникає питання: чому Бог допустив цю війну? Як це розуміти з православного погляду? Відповідь на це питання не є простою і вимагає глибокого аналізу як духовного, так і морального аспектів.

Один із фундаментальних принципів православного вчення – це віра у свободу волі людини. З православної точки зору, Бог не є джерелом зла чи війни. Вони виникають як результат людських дій, які відходять від Божої волі. Це пов'язано з концепцією свободи волі, яку Бог дав людині. Люди мають свободу вибору, і коли вони відходять від Божих заповідей, це може призводити до конфліктів, насильства та інших негативних явищ, включаючи війну.

Гріхи (гордіня, ненависть, жадіб-

Насильство, звірство, які ми бачимо, навіть людський розум не може усвідомити...

ність і егоїзм) можуть спричинити війни та інші форми зла у світі. Православ'я вважає, що ці явища – не творіння Бога, а наслідок гріховного стану людства. Бог допускає такі події, але не тому, що бажає зла людям, а тому, що вони мають свободу вибору, і Він поважає цей вибір.

Отже, якщо на землі є війна, то до кого запитання? До Бога чи до людини? Якщо є зло, ненависть, знищення, смерть, то людина завжди намагається перекинути відповідальність на Бога: «А де ж Він? Чому Він нічого не робить?» Натомість чому в нас не виникає природної реакції спитати: «А де людина?» Пригадаймо, коли в раю згрішили Адам і Єва й коли Бог прийшов із ними зустрітись, то запитав: «Адаме, де ти?». Фактично, це обурення, яке є в нас, – «Де Бог?!» – насправді є обуренням Бога стосовно того, що діється на Землі. Тому ми маємо питати не так Бога, як насамперед людину: «Люди, чому ви допустили війну? Чому ви допустили тисячі несправедливих смертей? Чому не зупините війну? Чому зло залишається непокараним у суспільстві, яке ви творите?»

Бог дав людині свободу волі ще у раю. Це був найбільший дар. Але ще в раю людина цю свободу відкинула.

Адам і Єва швидше піддалися спокусі диявола, аніж повірили, що Бог їх любить. Та Бог залишив людині можливість розпізнати добро і зло – людина має свою волю. І тільки людина визначає, що їй вибрати – добро чи зло.

Чому Бог не зупинив Бучу, Маріуполь?!? Я ніколи не жив у часи війни. І як священник також нині цього вчуся. Але маємо звернути увагу на такі моменти. Пригадуєте нашу пісню: «Сорочку мати вишила мені червоними і чорними нитками»? Віра – то не лише про червоні нитки. Вона й про чорні. Якби Христос не ніс би хрест і не був би розп'ятий, то і Бог би врятував людство в інший спосіб.

“ У відповідь на війни й конфлікти православна церква закликає до молитви та покаяння.

І другий момент: насильство, звірство, які ми бачимо, навіть людський розум не може усвідомити... Як таке можливо у XXI столітті? Я так розумію, що війна приносить потрійний ефект – війну та страждання, Божу присутність

себе нашими братами...

– Таке буває... Споконвіку... Ти ж пам'ятаєш про Каїна та Авеля...

– Пам'ятаю...

– У них нічого не вийде... Вони хотіли роз'єднати Україну, але вона згуртувалася, як ніколи. Вони хотіли її стерти з лиця землі, щоб про цю країну забули, але зараз про неї говорить увесь світ. Вони хотіли забруднити кров'ю її мирний прапор, але Україні вдалося всю планету розфарбувати у кольори пшениці та неба.

– Боже, стільки будинків зруйновано... Стільки доль скалічено... Гинуть невинні люди, вмирають діти, зникають цілі міста...

– Міста, як, утім, і люди, мають свою місію. Так, це – боляче, я знаю. Але іноді по-іншому не виходить. А люди загинули не просто так... Тепер своїми ангельськими білими крилами вони закриватимуть небо над Україною. Навіть на небесах вони не залишать свою країну, своє місто, своїх близьких...

– Ми ж пережемо? Ми вистоїмо?

– А хіба може бути інакше з такими людьми?!? На них їдуть танки, а вони виходять назустріч із голими руками.

Відповідь Бога на питання: «Чому це з нами?»

● ЛІТЕРАТУРНИЙ ПОГЛЯД

Це має прочитати кожен українець

Тетяна ЛОНСЬКА

«На землі накопичилося дуже багато зла. І хтось мусить його зупинити».

– Боже, ти ж не залишиш Україну, не кинеш?

– Звичайно, не кину!

З чого ти це взяло, моє дитя?

– Просто в моїй країні – стільки лиха, стільки горя... І в душі – лише одне запитання: «За що?»

– Не «за що?», а «чому?»

– Так чому?

– Тому що на землі накопичилося дуже багато зла. І хтось мусить його зупинити.

– Але чому саме ми?

– У мене на землі немає інших рук, окрім людських рук, ти ж знаєш. Я довго думав... Не кожному це під силу... Мають бути особливі люди... Має бути особливий народ...

– Виходить, нам – під силу?

– А хіба ти сумніваєшся?.. Ти озирнися навколо! Хіба зможе хоч хтось зламати цих людей?!?

– Господи, адже вони ж називали

та підтримку, а також надію та довіру Богу.

Православ'я також бачить у випробуваннях можливість для духовного зростання й очищення. Війна може бути сприйнята як випробування, через яке люди можуть навчитися милосердя, смирення, любові до ближнього та прощення. Такі обставини змушують людей замислитися над своїм життям, переосмислити свої цінності й повернутися до Бога. Війна в Україні, як і будь-яке інше зло, є складним явищем, яке не можна пояснити однозначно. Православ'я наголошує на тому, що Бог допускає події, які можуть бути важкими для розуміння й одночасно служити для духовного зростання та очищення людства.

У відповідь на війни й конфлікти православна церква закликає до молитви та покаяння. Молитва за мир, за зцілення ран, за постраждалих і загиблих – це важлива частина духовного життя християнина. Покаяння і молитва – шлях до примирення і зцілення.

Віра у Бога – це складний процес, особливо в часи кризи. Однак, важливо розуміти, що віра не завжди базується на видимих результатах або негайних відповідях на молитви. Вона вимагає довіри до Божого плану, навіть коли ми не розуміємо всього, що відбувається. Православ'я вчить, що Бог діє в нашому житті і у світі, навіть якщо ми це не завжди бачимо.

Якщо ви відчуваєте втому і розчарування, це – нормально і природно. Можливо, варто звернутися за підтримкою до духовника або священника, де ви можете знайти розраду і духовну допомогу. Також можна продовжувати молитися, навіть якщо здається, що це не приносить полегшення, адже молитва може бути не лише проханням, але й спілкуванням з Богом, виразом довіри і надії. Ваші сумніви і питання – це частина духовного шляху, і вони можуть привести вас до глибшого розуміння і віри. Нехай ваші сумніви стануть приводом для глибокого роздуму і пошуку Бога, який любить і підтримує вас навіть у найважчі моменти. Пам'ятайте, що вірні молитви навіть у часи сумнівів можуть зміцнити вашу віру і дати вам сили.

Навколо виють сирени, а вони лише голосніше читають дітям казки. Всю ніч, до ранку, накинучи тканину, щоб затемнити світло лампи, ліплять вареники та печуть піржжкі, щоб уранці передати гарячу їжу своїм захисникам. Втікаючи під кулями з рідної оселі, вони тягнуть на собі не валізу, а переноску з кішкою або собакою. Після обстрілів вимітають з вулиць шибки і починають висаджувати на клумбах квіти. Попри все, закохуються, одружуються та народжують дітей – нехай навіть у підвалах та на станціях метро. І навіть коли в них стріляють, вони знаходять у собі сили й дедалі голосніше співають свій гімн... Непереможний, незламний, неймовірний народ... Вони здивували своєю силою весь світ і... навіть мене, якщо чесно. Я не очікував, але зрозумів, що не схибив...

– Ну що ж, значить, ми потерпімо... Ми обов'язково впораємося, вистоїмо, не здамося! Ти тільки, будь ласка, не йди далеко.

– Тримайтеся за руки! Будьте всі разом, а я буду поряд, я обіцяю. Добра звістка неодмінно прийде.

Вже скоро...

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» volyn.com.ua

«Люби всіх, довіряй небагатьом, нікому не чини зла»
(Вільям ШЕКСПІР, англійський драматург).

Хлопчик із... сивинами на скронях

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Закінчення.
Початок – на с. 16

Ольга ЧОРНА

Їх розлучили швидко. Олеся почувалася зраженою й самотньою. Лише подрузі Вікторії могла поплакатися.

– Що мені робити? – запитала.

– Народжувати.

– Володимир відрікся від дитини.

– А ти, коли народиш, тест зроби – доведи йому. І не впадай у депресію. Це не те, що тобі зараз потрібно.

– Можна впасти в депресію, а можна впасти з...

...Олеся стояла посеред мосту. Вона все обмірковувала. Попросила вибачення в ненародженої дитини. Було лячно. Розуміла, що зважилася на великий гріх, але жити так далі не може і не хоче.

Звечоріло. Похолодало. На мосту не було людей. Тільки якийсь чоловік пройшов повз неї. Пора. Збиралася ступити у Вічність, та раптом хтось із усієї сили шарпнув її за руку. Отямившись, побачила обличчя незнайомця і... зорі.

– Дівчино, що ви задумали? А якби я не обернувся? Не встиг?

– Навіщо ви мене зупинили? – запитала й розридалася.

– Плачте – скільки вистачить духу. Я відведу вас додому.

...У її рятівника Левка Петровича – своя невітшна історія. Тепер він – заможний і поважний. А колись, у часи тотального дефіциту та безробіття, доводилося добряче крутитися, аби сім'ю прогодувати. Щойно почали їздити на заробітки, подалася за кордон дружина. Леся гарною була. Запізналася з іноземцем. З Левком розлучилася, там вийшла заміж. Забрала доньку. Любочка ще малою була. Він дозволив вивезти дитину. Тепер кається. Люда від нього відвикла. У неї – інший батько і молодший брат. Вона любить свою нову родину. Про Левка згадує зрідка. Торік Леся приїжджала в гості до своїх батьків, а в Люди не знайшлося часу.

Левко сам поїхав би до доньки, але колишня дружина – проти. Мовляв, захоче Люда – сама дасться чути.

Вдруге не одружився. Багато працює. Любить гуляти

«Левко до мене, наче до доньки ставиться».

вечірнім містом – так швидше минає час...

Левко Петрович привіз Олесю додому.

– Розповідайте, що у вас трапилось...

Він урятував її життя. Ні, двоє життів. І тепер...

Левко Петрович не афішував своїх стосунків із Олесєю. Та й стосунками це не можна було назвати. Допомога матеріально. У вихідні запрошував куди-небудь поїхати. Любив маленьку Анюту. Жартував, що молодшає біля гарних дівчат...

– Ти кохаєш його? – запитувала Віка.

– Він мені в батьки годиться.

– А мені, здається, що любити тебе.

– Ніколи не казав про це.

– Ти чула, що твій Володька одружився й виїхав із країни?

– Не чула. І який він мій?

Олесині сусіди сприймали Левка Петровича за родича. А

“ **Він урятував її життя. Ні, двоє життів. І тепер...**

от на його роботі пліткували, мовляв, шеф завів молоду коханку. Й гадали: дитина його чи ні?

Олеся ніколи не була в Левка вдома. Знала, де його будинок. Проте у гості він не запрошував. А ще завжди кликала його на «ви».

...Левкова донька народила первістка. Леся зателефонувала й повідомила.

– Я хочу побачити внука. Буду збиратися в дорогу.

– Ні! Левку, вкотре повторюю: якщо Люда захоче, то... Я тобі їхне фото вишлю.

– Чому ти налаштуєш доньку проти мене? Я хотів би подарунки купити. Я...

– Нам нічого не треба, – перебила Леся. – А от заповіт залиш. Дійшли чутки, що молоду пасію завів. Дитина часом не від тебе? Як кажуть, сивина в голову... Такі ви, чоловіки. Зрадливі й непевні. На все начхати. Ах, це ж модно з молодими дівками водитися...

– Ти мене остаточно переконала, як із майном вчинити.

Леся цього не почула – поклатла слухавку.

...Левка не стало раптово: серце прихопило. Ні доньки, ні внука так і не побачив.

Олеся нічого не знала. Чекала його дзвінка. Натомість її потурбував незнайомец. Представився нотаріусом. Повідомив новину про те, що Левко заповів їй гроші.

– Там – доволі солідна сума. Нам потрібно зустрітись...

...Олеся часто навідувала Левкову могилу. А невдовзі після його смерті побачила там двох жінок. Удала, що прийшла до сусідньої могили.

– Я не знала, що він майже весь бізнес продав, – нарікала старша. – А гроші, певно, на ту дівулю пустив. Добре, хоч квартиру й дачу не протринькав. Думала, всього більше дістанеться. Що за батько в тебе?!

– Нічого, нерухомість продамо. За все це можна гарні гроші виручити. І машина – недешева... Може, пам'ятник на могилу поставити?

– Навіть не збираюся витрачатися...

Олеся здогадалася: це – колишня Левкова дружина і його донька.

...Олеся замовила пам'ятник. Посадила квіти.

– Це – дуже мало, що я можу для вас зробити, – мовила, дивлячись на Левкове надмогильне фото. – А ви для мене стільки добра зробили. Анюта сумує за вами...

...Рядки вірша прийшли мимохіть:

*Хлопчику з сивинами на скронях,
Ти – молодший за себе на тисячу літ.
Добрим серцем і добрим словом
Ти зігрів мій холодний, незатишний світ...
Я свій гріх сполоскала у чистих джерелах,
Не ступила у безвість буття...
Ти – в галактиках зараз далеких,
Без тебе в душі – пуста...*

Тільки зараз вона вперше назвала Левка на «ти».

«Окрім мріяти, необхідно таки черкнути сірником...»

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

Усе ж починається завжди з випадкової дрібниці: з перетину шляхів, з погляду чи слова, з першої секунди, яка ще – і не значима, але вже є важлива, хоч про це стане відомо лиш потім. Так думаю я, спостерігаючи, як мій демон заварює каву, розчиняючи у ній щось, що пахне і, сподіваюся, смакує, як солодкий гріх. Не треба й цукру...

Наталка МУРАХЕВИЧ,
оповідання із серії
#покирозчиняєтьсяцукор

Ранок прозорий і прохолодний, як джерельна вода, і непорушний, ніби картина котрогось з імпресіоністів. Жовті й білі троянди на фоні високого літнього неба, швидкі «голочки» стрижів прошивають дрібними стіжками блакить, церковний дзвін урочисто бамкає віддалік.

І все це – із запахом меду, зібраного з липневих квітів. Ідеальний фон для щастя.

– Обіцянка насолоди – не насолода, намір спокусити – не спокуса, погроза покарання – не покарання, хоч ніби все це і може стати початком, бо не матерія первинна, – зауважує демон, мружачись на сонце. – Але втілення будь-чого – це дія, а на неї ще треба наважитись.

Та так: скільки б я не мріяла про чийсь поцілунки – нічого не станеться, поки не станеться.

“ **Безліч простих і доступних задовольень, які навіть гріхами не назвеш, так і залишаться невітленими.**

– Ваша нерішучість збирає безмір варіантів, які могли би втілитись, – демон погоджується з моїми думками, відпиваючи ковток своєї дивної кави, і я здогадуюсь, про що він мовчить. З ким поведешся...

– Продовжуй. Ти ж хочеш сказати, що ми ходимо біля тих невітлених бажань, ніби біля купи дров, не наважувачись вийняти сірники, хоч

вони лежать у нас в кишені. І хоч багато людей мріють про те ж саме, але не зізнаються і нікому не кажуть через страх бути відкинутими. Тому безліч простих і доступних задовольень, які навіть гріхами не назвеш, так і залишаться невітленими.

Він киває:

– Так. Тому що, окрім мріяти, необхідно таки черкнути сірником, закинути енергії в цей вектор і «прогнути» реальність до точки, в якій, скажімо, ваші губи зустрінуться в поцілунку. Якщо я правильно прочитав просте й дуже легко втілюване бажання, з яким ти прокинулась?..

Хто б сумнівався, ага.

– Твоє «прогнути реальність» – це щось про насильство, ні?

Демон сміється, множаючи золотаві іскри в чорному космосі очей:

– Насправді – ні. Лише про реалізацію наміру. Можна ж прогинати, нічого і нікого при цьому не ламаючи. Ти ж не про світлове панування мрієш? Бо тоді, навіть у разі просування ідеї про любовну любов чи духовну духовність, не обійшлося б без насильства. А просте «давай вип'ємо вина, порозмовляємо про щось і може поцілуємось» можна вирішити вербально і без гвалту. Це – безпечний вогонь. Його розпалюють при потребі зігрітись чи зварити каву.

Прості рішення – найскладніші, так.

– Знаєш, про що я подумала? Про те, що люди не наважуються на початок навіть найпростіших історій через досвід. Через розуміння, що в будь-якій дурноверхій історії про почуття і довіру мінусів є врешті більше, ніж плюсів. Хоч плюси – і солодкі. Але навіть безпечний вогонь пече. І кожен уже обпікався.

Демон розгортає цукерку, довго її розглядає, ніби це є загорнута у блискучий папірець істина, яку нарешті вдасться пізнати.

– Та звісно. Кожен сам собі – Бог. Сам вигадує собі спокусу, сам страждає, сам себе карає. Сам себе насамкінець і простить за те, що носив сірники у кишені, але так і не видобув іскри.

Бо мало хто є Творцем, в якого стає сили й сміливості створити свій світ і ризикнути грати за своїми правилами.

Дружина та коханка: сповідь одруженого чоловіка

● **НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ**

Закінчення.
Початок – на с. 16

Любомир ПОЦЛУЙЧИК

Дружина трохи розтовстіла після пологів, фігура вже, звичайно, не та. Почала й речі підбирати собі не такі, що обтягують, – комплексує.

Коханка, хоч і не мучила себе тренажерами, але відсутність пологів і гарне харчування, дозволяли їй залишатися такою ж стрункою, як і у двадцять п'ять. Таку не соромно було привести до друзів.

ДРУЗІ ЗВИКЛИ ДО МОГО ПОДВІЙНОГО ЖИТТЯ...

Приймали мене у себе з коханкою, але з більшим задоволенням напрошувалися

©foto is cairy tutka.ua.

«Я зраджував і ту, й іншу...».

до мене в сім'ю на пельмені, шубу, олів'є... Мало кому з них пощастило з добрими господарями. І, покидаючи наш дім, завжди цілували руки моєї дружині та здивовано знизували на мене плечима (і чого ще чоловікові треба?). У такі моменти

я дуже пишався перед ними своєю родиною, затишним, чистим будинком та розумними (по яких лише гуртках дружина не тягала їх), красивими (всі в дружину: біляві, високі) дітьми та своєю дружиною (такою гостинною та привабливою).

Час летить швидко. Якість мого життя не дуже змінилася. Тільки, мабуть, коханка стала такою самою близькою, як дружина. Якись незручності переросли у звички.

І Я ЗРОЗУМІВ, ЩО...

Я вже боюся її втратити. Я ніколи не освідчувався їй у коханні та не обіцяв піти до неї (попередив відразу, що сім'ю не покину), але тепер почав говорити їй про якісь почуття, бо з'явилися ревності...

Думки про те, що я можу втратити дружину, ніколи не відвідували мене. Вона здавалася мені частиною мене самого, моєю ногою, рукою, ниркою... Та й вона ніколи не давала приводу думати про це.

ЯКОСЬ

Дружина дізналася про коханку. Переді мною постав вибір. Насправді в мене вже

не було вибору. Я просто міг ще спробувати боротися за когось із них. Але саме в цей момент я зрозумів, яким був самотнім увесь цей час.

У мене було їх дві: дружина та коханка!

• **Дружина**, з якою було зручно та тепло, як з мамою.

• **Коханка**, яка тишила моє самолюбство (я – чоловік «хоч куди»).

Я зраджував і ту, й іншу...

Всі ці роки поряд зі мною не було жінки, яку мені хотілося б дивувати щодня якимись неймовірними вчинками, порухами душі, заради якої хотілося б стати ще кращим, досягти ще більшого. Тільки щоб пишалася і захоплювалася мною. За всі ці роки жодна з жінок не обійняла мене ніжно зі спини, не припала до моєї потилиці, коли мені було погано, не прошепотіла, що я найкращий, що все буде добре... Ніхто не відчув мого страху, не помітив моєї втоми, моєї неприкаяності... Хто винен у цьому? Хто?

У мене було їх дві, але у мене не було однієї єдиної – коханої та... тієї, яка кохала мене.

Чому я розлучився з жінкою, яка мене справді кохала...

● **НА ЧИСТОТУ**

До мене за консультацією звернувся чоловік. Він покинув жінку, яка справді дуже його любила, і тепер відчував свою провину перед нею за це. Хоча й розумів, що так буде краще для них обох

Світлана СВІТЛИНА,
tutka.ua

Але свого часу він так і не зміг пояснити їй, чому ж він вирішив піти від неї, і це досі не давало йому спокою. Тому я запропонувала написати йому свою сповідь про це й уявити, що та жінка прочитає його листа. Він вилив весь свій біль і провину на папері. І це дійсно дало йому жадане відчуття полегшення і душевного спокою. З його дозволу, я вирішила опублікувати цю сповідь тут.

«Чому я пішов від тебе? Чесно, я навіть не знаю з чого почати. Але все ж почну, адже ти ж хотіла знати правду? Тоді слухай!»

Мене дуже дратувало, коли ти не була собою, а просто з усіх сил намагалася сподобатися мені за будь-яку ціну. Коли ти намагалася вгодити

©foto is cairy tutka.ua.

«Я не знав, як вивести тебе з цього стану сліпого служіння мені».

мені й не розповідала про свою втому або невдоволення чимось.

Не відкривала мені свою злість чи образу на мене, а просто мовчала і продовжувала мило посміхатися. Ось у цей момент злитися починав уже я. Адже дійсно не розумів – навіщо всі ці жертви? Хіба я просив тебе бути тихою і завжди з усім погоджуватися? Ні,

не просив. Тоді для чого увесь цей цирк?

Краще б ти була живою й емоційною. Могла висловити мені все, що тебе турбує і бентежить, прямо в очі. А не продовжувати вічно з усім погоджуватися і просто мовчки посміхатися, ніби тебе дійсно все влаштовує. Але, дідько, я ж бачу, що це зовсім не так!

Ось саме це мене і відштов-

хувало в тобі – постійне сліпе бажання догоджати мені завжди та в усьому. У мене було таке відчуття, ніби я живу з роботом, який запрограмований зробити мене щасливим і йому плювати на власні потреби, бажання і цілі. А може їх у нього і не було взагалі?

Я так хотів теж робити тебе щасливою, але я не знав як, тому що ти постійно все приховувала і тільки як мантру

“

«Мене дуже дратувало, коли ти не була собою, а просто з усіх сил намагалася сподобатися мені за будь-яку ціну».

повторювала: «Ти – моє щастя. Головне, щоб у тебе все було добре», і це доводило мене до сказу!

Я не знав, як вивести тебе з цього стану сліпого служіння мені. Не знав, як змусити тебе прокинутися і знову стати тією, яка колись так мене зачепила і вразила в саме серце... Тоді ти була такою живою, цікавою, яскравою, повноцінною й енергійною, такою емоційною і по-своєму унікальною, мені так це в тобі подобалося!

А потім ти чомусь вирішила забути про себе й обмежити коло своїх інтересів тільки

мною. Тому я став почуватися винним, що так сталося, адже не міг так само відмовитися від усього, що було дорогим для мене: друзів, хобі, вільного часу і простору. Я не міг і не хотів від цього відмовлятися, бо відчував, що це неправильно, адже так не має бути в здорових і нормальних стосунках.

І тому я поступово почав віддалятися від тебе, щоб зберегти цей баланс. Але ти зовсім не допомагала мені в цьому, а навпаки – постійно наздоганяла і повторювала, що не можеш без мене жити. Мене це душило і лякало. Я почав замислюватися над тим, щоб розлучитися з тобою...

Так, я знаю, що ти дійсно кохала і поважала мене. Але при цьому ти взагалі не вміла любити й поважати СЕБЕ, а для мене це було дійсно дуже важливо. Тому так буде краще. Я щиро бажаю тобі знову знайти й полюбити себе та більше ніколи, чуєш мене, ніколи не бути просто чиєюсь блідкою тінню. Адже ти варта набагато більшого, просто завжди пам'ятай про це.

P.S. Дорогі жінки, не намагайтеся постійно підлаштовуватися й у всьому догоджати вашому чоловікові, пам'ятайте і про себе теж. Адже, як бачите, такі жертви нікому не потрібні. Їх нечасто гідно оцінюють. Тому просто будьте собою, і ви ще обов'язково зустрінете саме СВОЮ рідну і кохану людину.

«Ти змушуєш мене хотіти бути кращим чоловіком» (Мелвін АДАЛЛ, норвільвий письменник із фільму «Краще не буває», якого зіграв Джек Ніколсон).

volya.com.ua

«Так ніхто не кохав»

«Життя надто коротке. Воно забирає тих, хто стоїть на місці»

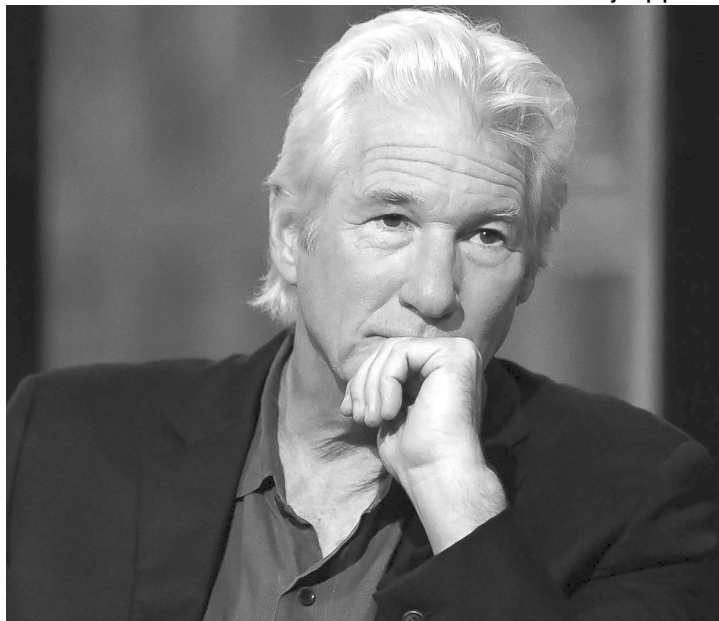
ЗОЛОТІ СЛОВА
74-річний Річард Гір – один із найвідоміших акторів планети, тому його слова про життя чіпляють ще більше: хіба може хоча б про щось шкодувати людина, яка мала все? Виявляється, між нами більше спільного, ніж ми могли б уявити, інформує Ukr. media

Василина СМЕТАНА

«НЕ ВИТРАЧАЙТЕ ДУМКИ НА МИНУЛЕ»

«Ми так часто витрачаємо час на минуле, ніби у ньому можна щось змінити. Щоразу, коли ви думаєте про колишню красу, минулі успіхи або невдачі, ви зраджуєте своє сьогодні і майбутнє. Доросла людина – така ж сама дитина, лише діти мріють про майбутнє, а дорослі – про минуле. І в цьому – вся трагедія! Мрії дітей про майбутнє можуть стати реальністю, а про минуле – ніколи. Ніколи вже не буде як раніше і чим раніше ви зрозумієте це, тим більше у вас часу залишиться на майбутнє».

«Парадокс минулого в тому, що чим більше ви про нього думаєте, тим сильніше руйнуєте сьогодні та позбавляєте себе майбутнього. Що буде, якщо я вийду на вулицю, вріжусь в стовп і замість того, щоб просто продовжити йти вперед і дивитися на всі боки, я йтиму, оглядаючись назад і думаючи, як безглуздо я врізав-

«Усі бажання, які є у людини, ніхто й ніколи не реалізує за неї. Все – лише у наших руках».

ся в нього? Швидше за все я вріжусь кудись ще разок, можливо навіть гірше, поки не зрозумію, що в минуле дивитися нема рації. А якщо

ПРО ГОЛОВНЕ ПРАВИЛО, ЯКЕ – ГІРКЕ, АЛЕ – ПРАВДИВЕ

«Як би виглядав ідеальний світ для всіх людей? Коли

“ Мільйонери відчують смак вина так само, як і ми. Слухають музику тими ж вухами, що й ми. Дивляться ті ж фільми, що й ми, і одержують задоволення від тих же дрібниць, що й ми.

зустріну дівчину, підйду до неї, а вона відмовить у знайомстві? Ітиму вулицею й обертатимусь, дивитимусь на неї і шкодуватиму, не помічаючи, скільки красивих дівчат навколо? З життям – те ж саме: чим більше минулого, тим менше майбутнього».

б кожній людині, незалежно від того, чим вона зайнята і де народилася, щодня приходив «лист із «можливостями». Хочете переїхати за місто? Будь ласка! Хочете зайнятися улюбленою справою? Добре, просто відкрийте конверт!

Але в нашому світі є ті,

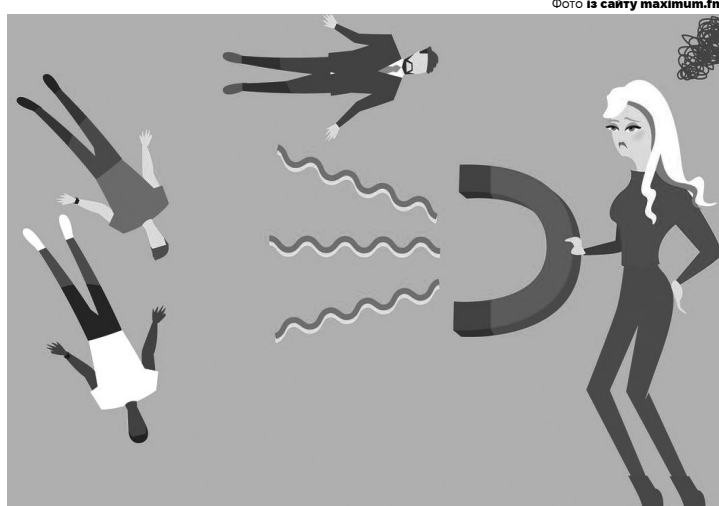
Жінка – це «планка» для чоловіка

ШПАРГАЛКА ДЛЯ ТЕБЕ
Її завдання – просто «висіти», а не прогинатися під нього

Еліна ГАЛВА, психолог, волонтер

І на якому рівні висить ось ця планка, такі «спортсмени» і підходять стрибати.

Якщо у жінки низький рівень самооцінки – поруч із нею з'явиться чоловік із таким же низьким рівнем відповідальності. Тому підвищуйте свою самооцінку, дівчатка. І піднімайте свою

«Ми забуваємо, що наші очі можуть приваблювати, а наші голоси можуть заворожувати».

хто тихо сидить і нічого не робить, не лише одержують менше, а й втрачають те, що в них було. Життя забирає тих, хто стоїть на місці – це головне життєве правило. Воно – гірке, але – правдиве».

«Усі бажання, які є у людини, ніхто й ніколи не реалізує за неї. Все – лише в наших руках».

«Розумієте, люди мають величезну кількість бажань, які насправді зробили б їхнє життя кращим, і вони знають, що це. Що відрізняє тих, кого життя забере у свої «лапи», – від тих, хто буде щасливим? Відмінність – лише одна: перші шукатимуть докази, чому їм не варто щось робити. І знайдуть! «Вік, чи то час, чи то місце, чи не та погода». Все це... відмовки.

Другі ж шукатимуть доказів на користь того, чому їм варто це робити. І знайдуть! Ось і вся відмінність: у виборі в одну зі сторін, а далі працює мозок – неймовірна річ, силу якої ми досі не пізнали – йому потрібна лише дорога. Якщо ви скажете «стоп», він знайде сто причин, чому вам нічого не світить. Якщо ви скажете «погнались», він зробить усе, щоб вам дісталось те, що принесе щастя».

МИСТЕЦТВО, ЯКОМУ ПОТРІБНО НАВЧАТИ З ПЕЛЮШОК

«Життя – воно у дрібницях. Життя – в улюбленій книзі, затишній вулиці, чудовому вині та смачній вечері. У спонтанних, незапланованих, але глибоких вечірніх розмовах. Насолоджуватися життям – це мистецтво, якому потрібно навчати з пелюшок! Кожен із нас легко може засмутитися життям – приводів повно, але вміти насолоджуватися ним – це мистецтво сильних. Мистецтво зануритися в те, що подобається і вигукнути: «Як я радий цьому і я не соромлюся!». Зізнатися собі у своїх

планку на саму гору, бо там не буде бажаних просто пострибати. До вашої висоти прийде той «спортсмен», який довго та наполегливо тренувався, щоб подолати саме ту висоту.

“ Ми іноді забуваємо про свою силу, і це – про жіночність!

Я вважаю, що ми, жінки, іноді забуваємо про силу, яку маємо. Ми забуваємо, що наші очі можуть приваблювати, а наші голоси можуть заворожувати.

Ми забуваємо, що наша інтуїція настільки сильна,

слабкостях, любові до смачного та красивого, корисного та шкідливого, навчитися не звинувачувати себе за це та насолоджуватися. Життя – занадто стрімке і коротке, щоб докоряти собі за свої слабкості. Та й чи слабкості це, якщо вони вас роблять щасливішими?».

«Не порівнюйте своє життя з життям «успішних» і «багатих» – це лише руйнує ваше власне. Нам показують «жменю» тих, хто збудував успішний бізнес, і ми думаємо, що своє життя прожили якось не так, чогось не зрозуміли, десь не дотиснули. Але їхнім зусиллям лише благоволив успіх.

Загляньте на його зворотний бік: чому нам не показують тисячі тих, хто прогорів? Адже їх – значно більше. Мільйонери відчують смак вина так само, як і ми. Слухають музику тими ж вухами, що й ми. Дивляться ті ж фільми, що й ми, і одержують задоволення від тих же дрібниць, що й ми. Тож чи варто сумувати про те, що до вас не прийшла велика удача? Життя надто коротке, щоб переживати про це».

P.S. Під час повномасштабного російського вторгнення в Україну Річард Гір висловив підтримку Україні та приєднався до благодійної організації CARE's Ukraine Crisis Fund, що допомагає українцям.

Наша довідка:

Найвідоміші фільми за участю Річарда Гіра, володаря «Золотого глобуса»: «Американський жиголо» (1980), «Цар Давид» (1985), «Красуня» (1990), «Щакал» (1997), «Осін у Нью-Йорку» (2000), «Чикаго» (2002), «Людина-метелик» (2002), «Давайте потанцюємо» (2004), «Містифікація» (2007), «Бруклінські копії» (2009), «Амелія» (2009), «Хатіко: Вірний друг» (2009). Річард Гір – буддист, і саме тому став вегетаріанцем.

щоб вести нас уперед, а наші дитини можуть зцілювати. Ми забуваємо, наскільки привабливі наші душі.

Ми іноді забуваємо про свою силу, і це – про жіночність!

Ми намагаємося бути сильними в іншому: взяти увесь тягар життя на себе!

Але сила – не в цьому.

Чого не вистачає чоловікам? Саме нашої жіночності.

Тож, розвивайте свою силу, дівчатка.

Так і залишився бобилем...

● ПЕРЕХРЕСТЯ ДОЛІ

Міхалове господарство завжди вражало чистотою і порядком, бо чоловік мав гарну господиню. Сусіди дивувалися, де в тієї Ганки та й сили беруться? Невисокого зросту, худенька, але всюди в неї – порядок. Хатина, побудована ще за Польщі, – завжди біленька, чепурненька, і до свят першою у селі прибрано

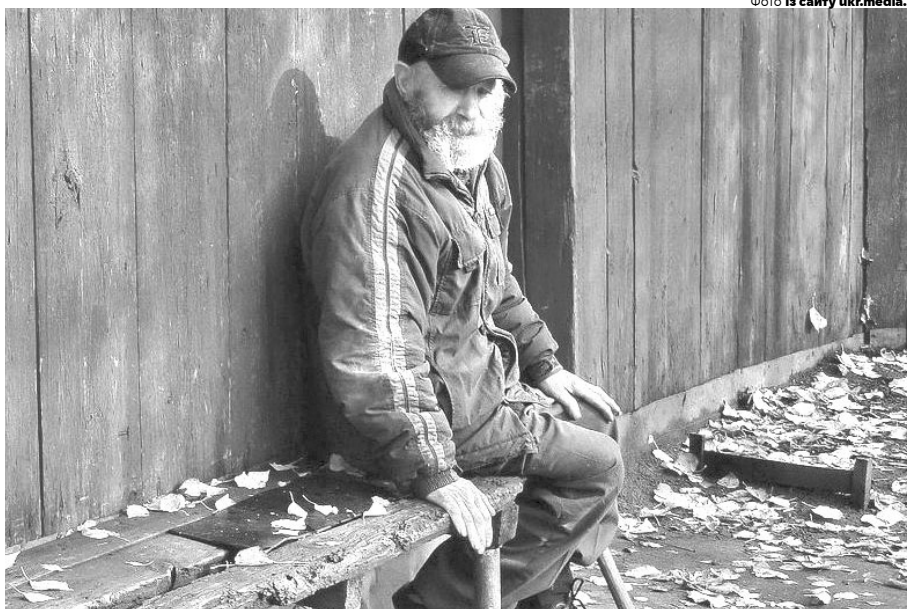

ФОТО ІЗ САЙТУ UKR.MEDIA.

Спохвотився, а вже й 70, вже й не до «женички».

Ніна МЕЛЬНИК

Та ще й у такому місці побудована, як кажуть, на видноті. У центрі, біля автобусної зупинки, де найбільше людей збирається і, чекаючи на транспорт, можуть поглядом заглянути у кожну шпаринку.

Ледь починає світати, а Ганя вже – на ногах. Затопить грубку, наставляє банячки-каструлі, готує поживу для домашніх тварин. Особливою її гордістю була корівка-годувальниця: завжди доглянута, обмита та обчищена, як із картини.

У сім'ї підростало двоє дітей – син Петрусь і донька Устинка. Але, як ще змалку повелося, доньку батьки оберігали, леліяли, як ту квіточку, до роботи не змушували, мовляв, ще напрацюється. «Хай вчиться, може в люди вийде», – не раз говорила жінка, а чоловікового слова ніхто й не питав. А Петрусь, то як підріс, – велика поміч була і для матері, і для батька. А ще хлопець мав великий вплив від неньки, завжди її слухав і ні в чому не перечив.

Не зогледілася мати, як син почав парубкувати. Та від її пильного

погляду годі й було щось приховати. Побачила Ганка, як Петрусь, тільки звечоріє, сідає на велосипед і гайда з гори – у напрямку церкви. Вона не спала, доки син не повернеться.

із багатшого роду.

Тоді жінка взялася допитувати, чи все у сина так «серйозно з тою дівчиною», у його друга – Миколи. Не знала ще вона, що кохання Петруся

“

Хлопець мовчав, бо знав, що Павлінка буде їй не до вподоби, бо ще й – із іншого села, та й батьки її прості колгоспники. А Гані хотілося невістку із багатшого роду.

Тоді і посварить, і накричить, а ще й штурхана могла дати. І все допитувалася, до якої дівки так занадився. Хлопець мовчав, бо знав, що Павлінка буде їй не до вподоби, бо ще й – із іншого села, та й батьки її прості колгоспники. А Гані хотілося невістку

добряче шкребе його серце, адже Павлінка теж йому дуже подобалася. Знаючи, що Петро у всьому слухається свою матір, Микола зі всіх сил постарався спалюжити дівчину. Мовляв, і не гарна вона, і лінива, тільки спить і глядить гульки. І це спра-

цювало. Через деякий час все рідше Петрусь брав велосипед і їхав у звичному напрямку, а Микола був «на сьомому небі». Потай їхав у сусіднє село, зустрічався з другою нареченою (бо справа вже йшла до весілля) і заспокоював її. До його честі, поганого нічого не говорив, тільки давав зрозуміти, що він – не «в курсі подій».

Дійшло до того, що дівчина передумала виходити заміж за Петруся, а коли Микола зробив пропозицію – погодилася. І виявилось, що така Микола – її доля, бо у парі були щасливі та прожили у злагоді до поважних літ. Виростили трьох дітей, які й досі з повагою та любов'ю відзиваються про батьків, вдячні їм за уроки життя.

А що Петрусь? Він так і не зустрів свою суджену. Спочатку дуже переживав, сумував за коханою, поринув у роботу на колгоспній пасіці. Друга не хотів бачити, хоч той – не винен, що людина планує, а долю кожного вирішує Всевишній...

Так спливав рік за роком... Петро усамітнівся, більше часу проводив на роботі, допомавав матері, бо батька рано не стало. Як і колись, слухався її порад, разом вибирали наречених, але всі були не такі. Спохвотився, а вже й 70, вже й не до «женички». Так і зостався «бобилем», як називали його односельці. «Треба було матір слухати, але мати свій розум, бо хлопець – роботячий, і чоловіком був би хорошим», – подейкували допитливі.

...Відійшла у засвіти Ганка, спорожніло господарство, заросло споришем подвір'я, не чути пташиного лементу... Приїхала з далеких світів Устина, спродала все, забрала брата і поселила неподалік великого міста на дачі. Після цього у селі його більше не бачили...

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

Колись дуже давно в Індії жив один мудрець. Про нього говорили, що в чарівній скрині він зберігає таємницю, яка робить його переможцем у всіх сферах життя, і тому його вважали найщасливішою людиною світу

Секрет щастя

«Думай про те, який ти щасливий, маючи все, що ти маєш».

ФОТО ІЗ САЙТУ CREDO.PRO.

Росаріо ҐОМЕС, оповідання з книги «100 промінчиків світла. Притчі на щодень» (видавництво «Свічадо»)

Багато королів, заздрили мудрецьві, пропонували йому владу і гроші, і навіть намагались його обкрасти, щоб здобути скриню, але все було даремно. Чим більше вони докладали в цьому зусиль, тим нещасливішими ставали. Тому що заздрість заважала їм жити. Так минули роки, і мудрець ставав щодня все щасливішим.

Одного дня до нього прийшов хлопчик і попросив: – Учителю, я також хочу

бути таким безмежно щасливим, як і ти. Чому б тобі мене не навчити, як цього досягти?

Мудрець, побачивши щирість і чистоту дитини, відповів:

“

«Насправді свою таємницю щастя я зберігаю у двох скринях – це мій розум і моє серце».

– Тобі я відкрию секрет щастя. Йди зі мною і будь дуже уважним. Насправді свою таємницю щастя я зберігаю у двох скринях – це мій розум і

моє серце. І ця моя таємниця – не що інше, як низка кроків, які необхідно зробити впродовж свого життя.

– **Перший крок – це усвідомлення Божої присутності**

у всіх речах життя. Тому ти повинен любити Його і дякувати Йому за все, що маєш.

– **Другий крок – любов до себе.** Кожного дня, про-

кидаючись і засинаючи, маєш сказати собі: я – важливий, я маю цінність, я маю здібності, я – розумний, я – люблячий, я багато очікую від себе, немає перешкоди, яку я не міг би подолати. **Цей крок називається «висока самооцінка».**

– **Третій крок – застосування на практиці всього, що ти кажеш про себе.** Тобто, якщо ти вважаєш себе розумним – дій розумно, якщо вважаєш себе здібним – чини за власним задумом. Якщо вважаєш себе люблячим, покажи свою любов, якщо вважаєш, що немає перешкод, які ти не міг би подолати, – тоді став собі цілі в житті і борися за них, поки їх не втілиш. **Цей крок називається мотивацією.**

– **Четвертий крок – ніколи нікому не заздрити за чийсь статки чи за чийсь становище.** Вони досягати своєї мети, досягти і ти своєї.

– **П'ятий крок – ні на кого у своєму серці не тримати зла.** Це почуття не дозволить тобі бути щасливим. Залиш справедливість Божим законам, а ти прощай і забувай.

– **Шостий крок – не брати**

речі, які тобі не належать. Пам'ятай, що завтра можеш втратити щось набагато цінніше.

– **Сьомий крок – не зневажати жодної людини.** Всі ми, люди світу, маємо право, щоб нас поважали і любили.

І, насамкінець, прокидайся завжди з усмішкою на устах, роздивляйся довкола і відкривай у всіх речах добре і красиве. Думай про те, який ти щасливий, маючи все, що ти маєш, допомагай іншим і не думай про те, чи отримаєш щось взамін. Дивися на людей і відкривай у них їхні чесноти, а також розкривай їм цю таємницю, щоб стати переможцем. І таким чином вони також зможуть стати щасливими.

Роби ці кроки, і ти побачиш, як легко бути щасливим. **Невідомий автор.**

Бути щасливим – простіше, ніж ми собі часом уявляємо. Ми завжди думаємо, що нам стільки бракує, щоб цього досягти, стільки зовнішніх речей, але все наше щастя – всередині нас самих. Тому ми повинні виходити у світ з іншою настановою.

Як ревнують знаки зодіаку

● ХОЧЕТЕ – ВІРТЕ, ХОЧЕТЕ – НІ...

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Для овнів важливо, щоб стосунки ґрунтувалися на довірі. Тому партнер, який обманює або лицемірить, змушує їх дуже ревнувати. Недовіра та почуття незахищеності ще більше посилюють його ревності, тому партнерові цього знака важливо бути з ним максимально відкритим.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Цей знак Землі мріє про тихе сімейне щастя. Саме тому, якщо ви починаєте відчувати найменший сумнів у вірності партнера, у вас прокинеться «детектив». І якщо знайдете найменші докази невірності, то партнерові буде непереливки.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Люди, народжені під цим знаком, за своєю природою не ревниві, але часом все ж таки їх охоплюють підозри. Цікаві та спрагли до дії Близнюки починають блукати лабіринтами своєї уяви у пошуку доказів невірності, їх пожирає почуття ревності, що робить їх дуже нецасними.

РАК (22.06 – 22.07)

Раки настільки сильно прив'язуються до людини, яку люблять, що їм і на думку не може спастись зрада. Але якщо все ж таки вони знаходять причину для сумнівів, це вражає їх до глибини душі. Вони рідко пробачують зраду.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Людей, які народилися під цим знаком, ревності засліплюють досить часто. Причина цього – гордість або страх бути недостатньо коханими. «Ревіти» Лев зазвичай починає не через втрачене кохання, а через безпорадність, яку він відчуває, і тоді не з'являється на його шляху.

ДІВА (22.08 – 23.09)

Діви можуть спеціально своєю поведінкою провокувати почуття ревності у партнера. Вони люблять домінувати у стосунках, намагаючись тримати під повним контролем як свого партнера, так і власні почуття. Тому людина, яка любить Діву, з часом стає страшним ревнивцем, що призводить до постійних з'ясування стосунків.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Представники цього знака просто люблять своїх партнерів. Вони не ревниві та готові багато віддати за любов. Але якщо Терези відчують, що партнер починає користуватися їхньою добротою і терпінням, тоді стають непередбачуваними й навіть небезпечними. Краще не допускайте цього!

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Дуже ревнивий знак зодіаку. Скорпіони зазвичай ревнують свого партнера до всіх і кожного, хто сміє лише до нього наблизитися. Вони вирізняються особливою чутливістю, і саме тому їм дуже часто буває дуже важко стримувати та контролювати свої емоції, у тому числі й ревності.

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Люди, які народилися під цим знаком, – досить ревниві, у чому вони ніколи не зізнаються, тому що це зачіпає їхню гордість. Факт невірності вони прощають, але продовжують пам'ятати про нього до кінця життя. Саме тому при перших сумнівах представникам цього знака варто розставити всі крапки над «і».

КОЗОРИГ (22.12 – 20.01)

Козороги зовсім не ревниві, тому вони ніколи не починати муть стеження за коханою людиною, щоб тільки розвіяти свої сумніви. Але якщо все ж таки Козоріг дізнається про те, що його обдурили, він відразу ж зачинить двері перед партнером, що означатиме неминуче завершення стосунків.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Водолії зазвичай рідко ревнують. І якщо це почуття навіть поселяється в їхньому серці, вони намагаються сховати його за саркастичною поведінкою. Зрозумівши, що їхні ревності були виправдані та що їх справді обдурили, вони не з'ясовують стосунків, а просто закінчують цю історію кохання назавжди.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Ревності – це почуття, яке переслідує представників цього знака по всьому шляху стосунків. Риби від свого партнера просять багато, а іноді й надто багато кохання та уваги. Тому їм дуже важко пробачити навіть незначні помилки. Водночас представники цього знака є надійними друзями – їм можна сміливо довірити навіть найпотаємніші секрети.

«Огірки будуть готові, коли змінять свій колір».

Квашені огірки за сімейним рецептом Євгена Клопотенка

● СПРОБУЙТЕ І ВИ!

Знаєте, за що я люблю консервацію, окрім того, що це смачно? Це ще й дуже сімейно: наші батьки консервували та ферментували, бабусі з дідусями і так далі по лінії. Тож це такий спосіб віддати належне традиції нашої культури, а якщо у вас є якийсь сімейний рецепт, то – конкретно вашим сімейним звичаям

Євген КЛОПОТЕНКО, шеф-кухар, ресторатор, громадський активіст, блогер і телеведучий

У мене сімейних рецептів консервації чимало, моя мама має досить вражаючий набір буквально з усіх овочів і фруктів. Один із них швидкий – квашені огірки, котрі готові вже за пару днів.

ПОРАДИ З ПРИГОТУВАННЯ КВАШЕНИХ ОГІРКІВ

Квашення огірок – це процес повільної ферментації в розсолі, тому, на відміну від маринування, огірки потрібно заливати холодною водою.

Закривати банку краще пластиковою термокришкою – це, до речі, одне з улюблених приладь моєї мами. Щоб щільно закрилася, нагрійте кришку в окропі впродовж хвилини та закрийте ємність.

Банки поставте в темне прохолодне місце приблизно на тиждень. У процесі бродіння вода

в них буде підніматися та витікати з-під кришки. Це нормально, але, щоб розсіл не залив вам усю підлогу чи полицю, одразу поставте банку в якусь посудину.

В цьому рецепті кількість огірок та води для розсолу вказана з розрахунку на трилітрову банку. Звісно, в залежності від того, якого розміру огірки ви квасите, пропорція може змінитись. Якщо у вас маленькі огірочки і вони щільно заповнять банку, їх може бути більше, а води трохи менше. Якщо квасите крупні огірки, то води може знадобитись трохи більше. В такому разі під час приготування розсолу збільшіть її кількість на 100 мл – хай краще трохи розсолу лишиться, ніж не вистачить.

ЯК ПРИГОТУВАТИ КВАШЕНІ ОГІРКИ ЗА СІМЕЙНИМ РЕЦЕПТОМ

Інгредієнти:

- ★ 1,5 – 1,6 кг огірок;
- ★ 2,1 – 2,2 л води;
- ★ 3 ст. л. солі;
- ★ 4 зубчики часнику;
- ★ 10 листочків вишні та смородини;
- ★ 2–3 «зонтики» кропу з насінням;
- ★ 4–5 шматочків кореня хрону;
- ★ Гіркий перець (за бажанням).

КВАШЕНІ ОГІРКИ: ПОКРОКОВИЙ РЕЦЕПТ

Крок 1: Прокип'ятіть воду з 3 ст. л. солі та охолодіть.

Крок 2: Простерилізуйте трилітрову банку. На дно викладіть 2–3 шматочки кореня хрону, 10 листочків вишні та

смородини та 2–3 «зонтики» кропу.

Крок 3: Щільно заповніть банку огірками, зверху викладіть ще 2 шматочки кореня хрону та 4 зубчики часнику. За бажанням додайте го-стрий перець.

Крок 4: Залийте огірки холодним розсолем, закрийте кришкою та зберігайте в прохолодному місці до готовності. Огірки будуть готові, коли змінять свій колір. Далі їх можна зберігати в холодильнику.

Готувати – це просто!

МАЛЕНЬКІ СЕКРЕТИ

Як замаринувати огірки на зиму, аби вони були хрусткими

◆ Хрусткість – це одна з причин, чому всі люблять консервовані огірки. Але як же її домогтися? Тут варто дотримуватися кількох простих правил. Самі огірочки краще брати невеликі та, за можливості, – одразу з грядки. Якщо ж ви купуєте овочі на базарі, краще не хутувати замочуванням у холодній воді. Доведеться трохи зачекати, але той самий хрускіт збережеться. Якщо погода доволі спекотна й у приміщенні жарко, воду краще замінити, вона має завжди бути холодною і не нагріватися. Також її краще взяти очищену, а не з крана. Додавання зерен гірчиці, як у нашому рецепті, також сприяє збереженню хрусткості огірок. Тож, дотримуйтеся цих рекомендацій, і ваші овочі будуть хрусткими та смачними.

«Можна 9 місяців і потерпіть...»

● СЕ ЛЯ ВІ

Баба, дізнавшись про першу вагітність невістки, телефонує подрузі: «Так, Галю, вагітна Наталя. Щастя то яке! Нарешті Боженька послав дитя. Надіюсь, буде подібне на мене»

Катя БЛЬОСТКА
(kateryna_burrell)

«Галю, я її одразу попередила, що про вагітність нікому не можна розказувати, нікому, особливо перші три місяці. Головне, щоб ніхто не знав. На облік підемо ставати під покровом ночі, в мене в реєстратурі є «св'язі». Я за коробку «Червоного маку» все порішала. А що я? Я лише тобі розказала, Ліді з кутка, Марусі Петькинй і матушці в церкві. Але це – великий секрет, то ти ж нікому. Так, так, знаю, що не можна їй стригти, фарбуватись, ноги схрещувати, як сидить, шить, в'язать, через бульбу переступать, фотографуватись... Що ще забула? А! Любитесь теж не можна! «Кончилось», вже долюбились. Можна 9 місяців і потерпіть. Я Альошку налякала, що як ще раз побачу, що він її за попу щипає, то принесу в їхню спальню «розкладушку», вмоцую і буду пильнувати...»

Невістка вагітна 2-м внуком: «Алло, Галю! Так, знов! «Єсть» контакт. Не впилювала баба! Ну де «єдин», там і двоє. Діти – то щастя. Сказала невістка, що на цей раз не

«Ці малі спиногризи всі закрутки ще в серпні зжерли. Лях – пустий!».

буде мене слухать, а піде підстрижеться, нігті та «реснічки» наростить. Бо в цю вагітність хоче бути «красивою і спокусливою» для Альошки. Колись чистого фартуха вділа – і вже спокуслива, а тут, бач, що треба відумувать? О часи пішли!».

Невістка вагітна 3-м внуком: «Алло, Галю, алло? Шось погано чую, алло! Слухай шо! Наталя з тими «реснічками», видно, така вже Альошці гарна була, що другому внуку 3 місяці, а вони вже третє склепали. Я в шоці! В неї кожна вагітність тоді, коли картоплю садить, або, як буряки чистить. Коли вже ця богиня «плодородія» на город покажеться? Ну, але то щастя велике, так. А я шо? Я радію, але якось швидко все стало. Баба не всіпла «опаментатись». Ну, так, два внучки є, то третя хай буде дівчинка.

би ще картоплю забезпечила, щоб нам з дідом менше тих городів тримати. Що вони будуть робить з 4-ма дітьми? Це ж їх накармить, одить, вивчить... Живе одним днем, «молодьож»! Роблять бабі «нерви»...

Невістка вагітна 5-м: «Галю, алло, буде п'ятий. Мітька, капни мені «Барбовал» на цукор, бо серце зробилось, як горішок. Да, Галю, чуєш? Вони його в Непалі «намедитірували». Називається «дурне поїхало в турне». Так, пам'ятаєш, вони влітку «просвітляться» їздили, поки я гляділа 4 онуків? Просвітлились! Поки Наталя з Альошкою, як «горні козли», по непальських схилах лазили, ці малі спиногризи всі закрутки ще в серпні зжерли. Лях – пустий. Ага! Ми там з дідом від них часом перехувались, то я знаю, що кажу. Пустий!»

Вони корову пробували осідлать, в неї аж молоко

“**В неї кожна вагітність тоді, коли картоплю садить або, як буряки чистить. Коли вже ця богиня «плодородія» на город покажеться?**

Галю, мо і я на «реснічки» піду? Може таки ще пару раз з дідом «переморгань», на старості років?».

Наталя чекає на 4-те дитя: «Галю, «за три літа штири діта»! Мої діти помішались, гвалт! Невістка сказала, що вона – «ведіческа жєнціна». Вона Альошці дарить любов і насолоду, а він їй – достаток і «безпеку». Мені дід щороку сервіз дарить, а «показується» можна було «безопасность»... Дурдом якийсь! Вони «помедитірували» і вирішили, що родить будуть стільки, скільки «вселенна» їм пошле дітей. Бо вона їх забезпечує і оберігає. Хай

пропало! А кури їм зразу в жмені неслись з переляку. Вони ж бідного ката вчили плавати в цебрі з водою. Нявчик після цього заліз під стелю і не вилазить. Бач, заглянув в очі смерті і став до Бога ближче.

Пішли нарвали мені букетів, кажуть хотіли зробити приємно, зарази такі. Як чого я серджусь, Галю?! Як це чого? Бо букети були з цвіту картоплі! Короче, робимо з дідом паспорти і їдемо в Італію на заробітки. Хоч «отдыхнем» там трохи. Бо бачу, що Альошкіна «вселенна» закруляється з подарками не збирається, а ми ще хочем пожити...».

«Яким би солодким не було кохання, компоту з нього не звариш»

● «МАМА КАЖЕ ПРАВДУ»

До одруження євреї ставляться дуже відповідально. Розлучатися в них не прийнято. Це як розписатися у власній недалекоглядності. Тому майбутню дружину вибирають ретельно, зважаючи на її посаг. Євреї кажуть: «Яким би солодким не було кохання, компоту з нього не звариш»

Шмуть ШИШ

Адже все в цьому світі впирається у гроші. Навіть кохання. – Мойшо, а як мені знайти собі дружину?

– Знайди гроші, Льова, а дружина сама тебе знайде.

Так ось, в мережі є дуже популярний анекдот про те, що чоловікові просто необхідно одружитися щонайменше тричі на трьох жінках. І ось чому.

Юнак на ім'я Ізя привів до своєї матері Сари Шмехельсон дівчину, з якою хотів одружитися. Майбутній свекрусі вона категорично не сподобалася. І жінка зважилася на серйозну розмову зі своїм сином:

– Ізю, перша твоя дружина має бути єврейка. По-перше, ти єврей. По-друге, єврейка-дружина – це зв'язки та блат. У вас буде справжня сім'я, діти, гарний, правильний будинок. Ти займеш становище в суспільстві, діти виростуть, здобудуть освіту... Потім діти підростуть, ти розлучишся і одружишся зі слов'янкою, на п'ятнадцять років молодшою за тебе.

– Але чому? Я ж – єврей, – дивується Ізя.

– Слов'янки – веселі, щирі, пристрасні, добре готують. Ви їздитимете курортами, ти проведеш кілька щасливих років. З нею ти почуватимешся справжнім чоловіком. А потім ти розлучишся і одружишся з латишкою або естонкою.

– Навіщо це?

– Ой, Ізю, ти б знав, як вони доглядають за могилками!

СОФІЯ РОМАНОВА

ЗНАХАРКА, ПРОВИДИЦЯ, СІМЕЙНИЙ ПСИХОЛОГ.

Моє призначення – допомога людям! Вже дуже багато років я застосовую свій дар, який отримала у спадок від своїх мам та бабусі.

Для мене немає непосильних ситуацій, за роки практики я **результативно працюю** з прокляттями, вінцями безшлюбності, приворотами, чистками та захистами. **Допомагаю**

налагодити стосунки у родині, відрегулювати грошовий потік, **позбутися шкідливих звичок** та інше!

Приймаю на особисті таро-консультації!

Мій дар підкріплений знаннями та практикою в біоенергоінформотерапії, якщо коротко – це результат енергії та молитви.

Запис на консультацію
Тел. 068 679 29 59
Софія Романова
www.sofiya-providica.com
instagram:
sofiya.providica

ліц. АВ №394491 МОЗУ від 15.02.20

● УСМІХНІТЬСЯ!

Жінка сказала – жінка зробила! Якщо жінка сказала і не зробила, значить, – жінка по-жар-ту-ва-ла.

За кермом відчуваю себе богинею... Я їду, а чоловік молиться!

Дві подружки-сусідки йдуть ввечері додому і базікають про щось своє. Вже підходять до будинку, а там на лавочці біля під'їзду, як зазвичай, сидять бабусі

і теж розмовляють про щось своє. Одна з подруг випадково почувала другу розмову і звертається до подружки:

– Слухай, Марино, коли ми проходили повз цих «бабульок», тебе назвали шльондрою недоугою! – Ой, та «ладно», Наталь, я тебе благаю! – Стривай-но подруго, а ти що, так це і залишиш?

– Та я не ображаюся, нехай називають, як хочуть!.. Аби тільки вони не дізналися, що

я – терапевт.

Я вся така легка, така повітряна, така неземна, така смілива, чарівна... Коротше, п'яна я сьогодні!

Вирішила вдома чоловічу роботу зробити сама, лягла на диван, дивлюся телевизор. Важко, не сперечаюся, але треба...

Все, що робить жінка вдома, – непомітно. Помітно стає, коли вона це не робить.

«Життя – це квітка, для якої любов – мед»
(Віктор ГЮГО, французький письменник).

volyn.com.ua
«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»

Хлопчик із... сивинами на скронях

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Коли стих вітер, здалося, наче вечір накинув на її плечі невидимий шалик. Поспішала додому. Хотілося плакати. Хоча знала: легше не стане. Сльози не повернуть втрату людини, яка зігріла її світ щедрим, стиглим теплом

Ольга ЧОРНА

...Про себе називала його хлопчиком із... сивинами на скронях. Між ними були дивні стосунки, велика різниця у віці й жодного інтиму.

– Зараз почуття – «плутонічні», а у вас – платонічні, – жартувала подруга Віка. – Як у романах.

– Левко до мене, наче до доньки ставиться. А якщо й має якісь інші почуття, то мовчить.

...Олеся хотіла стати журналісткою або письменницею. Так загадала собі в школі. Твори гарно писала. І вірші. Але вступила на факультет іноземних мов. Батько наполіг.

Після закінчення вишу влаштувалася в агенцію перекладачем. Там і познайомилася з Володимиром: прийшов робити переклад документів. Можливо, стосунки з ним не «витанцювалися» б, якби не втратила батька. Хворів. І одного ранку не прокинувся...

Тепер біля маминої могили була

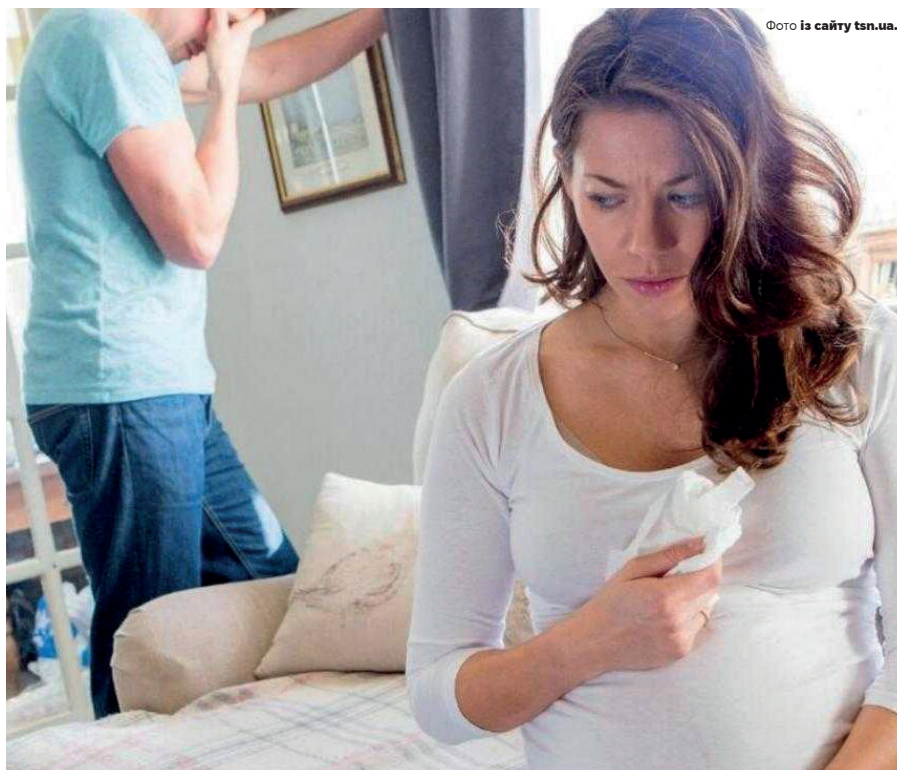

Фото із сайту tsn.ua.

«І не смій нікому казати, що це – моя дитина».

й татова. Батько виховував Олеся з п'ятнадцяти років. Ріднішої душі в неї не було... Тому й погодилася на пропозицію Володимира вийти за нього заміж.

Свекри сприйняли Олеся холодно, бо хотіли багату наречену для свого сина. Самі ж – не бідні. Закордонну родину мають. А в Олесі – лише квартира неподалік цен-

тру міста і – порожній гараж. Автівку продали, бо татові на ліки треба було. А ще майбутня невістка не хотіла весілля.

Володимир виявився ревнивим і скупим. Звітував матері, що купили, скільки витратили. Свекруха дорікала Олесі, що та «фітькає» гроші, й ні до чого не навчена.

Коли Олеся затримувалася на

роботі, вдома очікував скандал. А після цього Володимир демонстративно телефонував матері й напрошувався на вечерю.

Якось почула пораду свекрухи синові:

– Поки дітей нема, забирайся від неї. Толку з того, що на роботі допізна пропадає. По сімейному бюджету

«Поки дітей нема, забирайся від неї. Толку з того, що на роботі допізна пропадає. По сімейному бюджету цього не видно».

тові цього не видно. Якби ми не допомагали...

Олеся сама завела мову про розлучення. Володимир не опирався. А кількома днями пізніше дізналася, що вагітна. Сказала Володимирові. Той зірвався на крик, мовляв, не вірю, що це – моя дитина. Недаремно розлучитися захотіла. А тепер, коли коханцеві стала непотрібна, зізналася в своєму гріху.

– Який коханець?! Про що ти?

– Той, із яким на роботі затримуюсь. І не смій нікому казати, що це – моя дитина. Не треба мені чужого сорому.

Закінчення – на с. 10

Дружина та коханка: сповідь одруженого чоловіка

● НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ

Дружина заплітала волосся в хвіст, щоб не лізло в очі, в тарілки, в обличчя дітям. Вдома вона носила м'які тренувальні штани та широку футболку... В них зручно стояти біля плити, випрати дрібні речі та помити підлогу

Любомир ПОЦІЛУЙЧИК

Тільки у свята – одягалася в ошатну блузку, спідницю, у вуха вдягала великі сережки, на зап'ястя – браслети, брала дітей та йшла на якісь фестивалі.

Без мене. Я не любив таких заходів, бо й так утомлювався за робочий тиждень. Ну чи, може, не так втомлювався, як це слугувало відмовкою для сім'ї.

ПРОВІВШИ ЇХ, Я ВСЕ Ж ТАКИ ЗНАХОДИВ СИЛИ ТА ЙШОВ ДО НЕЇ...

До своєї коханки. Так, я зраджував дружину! Коханка волосся розпускала по плечах. Воно їй не заважало та й нікому не заважало. Дітей

Фото із сайту tutka.ua.

«Сім'я вже стала мені тягарем...».

у неї не було, господарства – теж. Вдома вона ходила в ошатному вільному халатику, а частіше – просто в мереживній білизні (коли живеш сам, то легко можеш собі це дозволити). І ще вона ніколи та нікуди не поспішала. Її ніхто й ніщо не відри-

вало від мене ні сім'я, ні діти, ні старі батьки, ні прання-готування.

Дружина належала до тих жінок, які закривають огірки та помідори в банки. По сто банок за літо. Тому що без них я не сідаю за стіл. Вона з тих, хто майстерно ліпить пельмені, ва-

реники з вишнями, за зиму – сотнями, бо я їх люблю. Та й сім'ю годувати чимось треба.

«Дружину, здавалося мені, хвилювало лише одне питання: коли буде зарплата?»

З коханкою, в обідню перерву, ми часто відвідуємо «Сушія». Вона любить усю цю «екзотику». І я поряд із нею навчився орудувати паличками. Іноді можна.

КОЛИ Я ЗУСТРІВСЯ З КОХАНКОЮ ТА ВПЕРШЕ ЗРАДИВ ДРУЖИНУ...

Сім'я вже стала мені тягарем.

• Дружину, здавалося мені, хвилювало лише одне питання: коли буде зарплата?

• Дітям завжди щось треба: то із взуття вирости, то на щось знову гроші здають у школі...

Коханка робила мені подарунки (дрібницю будь-яку, але приємну), які я ховав від дружини в коморі з інструментами. Або – щось із крутих канцтоварів... Завжди можна сказати, у разі чого, що всьому офісу їх закупили. Я також їй робив подарунки. Вона любила вибирати їх сама.

Продовження сповіді – на с. 11

